

KAS YRA ŠIS MELCHIZEDEKAS?

Palenkime savo galvas maldai.

Brangus Dangiškasis Tėve, mes girdime šią giesmę „*Tiktai Tikėk*“, tai leidžia mums žinoti, kad tai yra viskas, ką mes turime padaryti, kad paveldėtume bet kuriuos Dievo pažadus, tiktai tikėti jais. Nes yra parašyta: „Viskas yra įmanoma tiems, kurie tiki“. Kai mes šaukiames kaip tas vyras turėjęs vaiką sirgusį epilepsija: „Viešpatie, aš tikiu! Padėk mano netikėjimui“.

² Mes dėkojame Tau už Tavo didžią jėgą, Tavo didį Savęs apreiškimą mums šiomis paskutiniosiomis dienomis. Tai daro mūsų širdis labiausiai laimingas ir džiaugsmingas, žinant, kad mes atėjome į ryšį su gyvuoju Dievu; Kuris iš karto tai patvirtina, grįžtant į fizinius, materialius įrodymus, kaip Jis padarė praėjusiomis dienomis, ir kaip Jis pažadėjo tai šiai dienai. Mes esame tokie dėkingi Tau, mūsų Dieve. Šią tamsią dieną kuomet, atrodo, niekas nežino, kuriuo keliu eiti, esame tokie laimingi, kad suradome saugią vietą, prieglobstį.

³ Dabar palaimink mus šį vakarą, Viešpatie, kai mes kalbėsime apie Tavo Žodį. Ir pažadus, kurie yra mums duoti, tegul mes puoselėsime juos savo širdyje, branginsime juos su pagarba, ir paklusime jiems su tikra, dievobaiminga drausme. Nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

⁴ [Kažkas kalbasi su broliu Branhamu – Red.] (O, to nereikėtų daryti. Meilės paaukojimas? Jie neturėtų. Jie neturėjo to daryti. Kas tai padarė? Jūs kaltas?) Aš kreipiausi į administratorių. Jis pasakė, kad jis surinko man meilės paaukojimą. Jam nereikėjo to daryti. Aš vertinu tai, Dievas tai žino, bet aš—aš niekada neatėjau dėl to. Ačiū jums. Te laimina jus Viešpats. Aš padarysiu viską, ką galiu. Aš iš karto paskirsiu tai misionieriškoms užsienio kelionėms, kad aš žinočiau, jog tai bus panaudota dėl Dievo Karalystės. Ir Viešpačiui leidus, aš paimsiu tai, sau, keliaudamas į šalis, kad atneščiau tą pačią Evangeliją, kurios jūs klausėtės sėdėdami šią savaitę, tuomet aš žinosiu, kad tai bus atlikta tokiu būdu, koku jūs tikite Tuo. Tegul Viešpats padeda man tai padaryti.

⁵ Aš esu labai dėkingas už gerą susirinkusiųjų skaičių šią savaitę, ir už visus jus, žmones, kurie vėl šį vakarą esate prisijungę telefono ryšiu. Ir mes esame dėkingi kiekvienam iš jūsų.

⁶ Bilis pasakė man šį rytą, jis pasakė: „Tėveli, jeigu šį rytą būtum su manimi atėjęs anksti, iškart po aušros, ir būtum pastovėjęs čia, tose vietose ir stebėjęs motinas, maitinančias savo vaikus automobiliuose, tuos vargšus žmones, sėdinčius lietuje, laukiančius, kol atsidarys durys“! Jūs matote koks

aš būčiau veidmainis, jei vietoj Tiesos aš būčiau sakęs jums kažką kita? Aš tikrai būčiau niekingas žmogus. Kartais aš turiu įskaudinti, bet ne dėl to, kad to noriu, taip yra todėl. . . Tai ne aš, kuris įskaudinu. Tai Tiesa, kuri skaudina. Ir aš—aš. . . Tačiau aš tikiu, kad dėl šios priežasties jūs atėjote, kadangi aš esu nepermaldujamai nuoširdus su jumis ir darau viską, ką galiu, kad jums padėčiau. Viešpats te padeda kiekvienam iš jūsų.

⁷ Ir dabar noriu padėkoti žmonėms už jų bendradarbiavimą, taip pat šio miesto žmonėms, kurie davė mums, leido mums išsinuomoti šį mokyklos pastatą, šią auditoriją ir sporto salę. Ir aš noriu padėkoti atsakingiems asmenims, jeigu jūs čia esate. Ir taip pat aš noriu padėkoti Hjustonui Kolvinui, kuris yra sargas čia, už jo puikų bendradarbiavimą padedant mums gauti tai, ir už buvimą su mumis kiekvieną vakarą.

⁸ Mes dėkojame Džefersonvilio policijos pajėgoms už tai, kad ateina čia ir prižiūri už tikrai nedidelę kainą. Aš manau maždaug už du dolerius per valandą, čia buvo pastatyti policininkai specialiam budėjimui, automobilių parkavimui, kad prižiūrėtų, jog nebūtų jokių. . . kad niekas neatsitiktų, ir, kad viskas būtų gerai. Mes esame dėkingi už tai žmonėms. Ir taip pat čia esančiam garso operatoriui prie pulto, aš pastebėjau jį. Ir visiems, kurie su tuo yra susiję, mes iš tiesų jums esame dėkingi.

⁹ Aš dėkoju kiekvienam iš jūsų už dovanas. Bilis tik ką man atnešė, šią popietę, dovaną, kelias iš jų, ir dėžes saldainių ir kita. Vieni iš jų buvo „Palaima“, su Kristaus paveikslėliu ant jos—jos, Kalno pamokslas. Ir tai iš tiesų buvo gražu. Aš tikrai dėkoju jums. Ir tiek daug dalykų, aš nežinau kaip jums už tai atsidėkoti. Tuomet, taip pat, už jūsų—jūsų finansavimą, susirinkimo finansavimą, mes tikrai tai branginame, iš visos savo širdies. Tegul Viešpats palaimins kiekvieną iš jūsų, apščiau.

¹⁰ Bilis sakė, kad buvo daug žmonių, jūs tuo metu prašėte asmeninių pokalbių. Ir daugelis prašė ir turėjo mažus kūdikius pašventimui. O, kaip aš noriu tai padaryti!

Tačiau, suprantate, kai aš atvykstu šį kartą, tai yra taip škubu. Aš turiu išlikti teisingas, visą laiką, studijuojant, šį Žodį maldoje, kad galėčiau atnešti šiuos pamokslus. Suprantate, jie nėra. . . Jie yra—jie yra mums ypatingi, kadangi tai yra suradimas Dievo valios, ir tuomet išsakant dalykus. Ir visa tai turi susieiti kartu, ir prašant Dievo tiesiog kurį iš jų išsakyti.

¹¹ Taigi, Viešpačiui leidus, mes ir vėl greitai sugrįšime, iš karto kai tik mes galėsime surasti dieną. Aš pateikiau prašymą, ar—ar pasakiau kažką apie Velykas. Aš geriau tai patikrinsiu, kadangi manau, kad aš turiu suplanavęs Kalifornijoje, maždaug tuo laiku. Todėl tai gali būti klaidinga. Kad ir kaip, kai mes vėl sugrįšime į maldos namus, mes atsiųsime jums atviruką, ir bažnyčia, ir—ir paskirs jums datą ir laiką. Tuomet aš, galbūt tuo metu, vėl. . .

¹² Aš nepaskyriau jokio laiko maldai už ligonius. Mes neturėjome nei vieno tarnavimo, kur mes atvestume žmones ir melstumėmės už juos. Mes juos išleisdavome. Ir mūsų broliai čia pamokslavo, brolis Ly Veilas ir brolis. . . Šie kiti broliai pamokslavo, ir meldėsi už ligonius, ir atliko vandens krikštą, tiksliau, krikštijo, ir leido man pasilikti tik su Žodžiu. Mes dėkojame šiems vyrams. Jie atliko šaunų darbą.

¹³ Čia yra tiek draugų su kuriais norėčiau susitikti. Aš žvelgiu ten ir matau Džoną ir Erlą. Ir čia yra daktaras Ly Veilas, vienas iš susirinkimų organizatorių. Brolis Rojus Bordersas. Šie vyrai, aš net neturėjau. . . Aš net negalėjau paspausti jiems rankos. Aš neturėjau galimybės. Aš galvoju apie mano draugus iš Kentukio, ir aplink čia, ir apie draugus tarnautojus, kaip aš norėčiau jiems paspausti rankas! Brolis Bleiras, aš pastebėjau jį čia praeitą dieną. Ir daugelis iš tų žmonių, kuriuos aš—aš myliu, ir jie pabuvojo keliuose susirinkimuose, ir aš net negalėjau paspausti jiems rankos. Aš—aš bandau. . . Tai ne todėl, kad aš nenoriu to daryti; tai todėl, kad aš neturiu laiko tai padaryti, ir aš tiesiog skubu.

¹⁴ Vaikų pašventimas, žinoma. Mano paties sūnaus, mano mažasis anūkas turėjo būti pašventas šiame susirinkime. Aš neturėjau laiko tai padaryti; mažasis Dovydas. Aš senelis, dukart dabar. Taigi, ponas Mey, jeigu jis yra čia ši vakarą, kuris davė man tą lazdelę, atrodo, kad greitai turėsiu ją pasinaudoti.

¹⁵ Taigi, ir aš pasakiau Biliui, pasakiau: „Biblijoje yra pasakyta ‚dauginkitės ir pripildykite žemę‘, tačiau visa našta nebuvo suteikta tau“. Ir šie anūakai taip greitai atsiranda.

Ir todėl, nepamirškite, mano marti, iš pat pradžių, buvo bevaisė. Ji negalėjo turėti vaikų. Ir vieną dieną, išeinant iš susirinkimo, Viešpats man prakalbo ir pasakė: „Luis, tu pagimdysi sūnų. Viešpats tave palaimino. Tavo moteriška problema dinga“. Po devynių mėnesių gimė mažasis Paulius.

¹⁶ Du mėnesius prieš šiam kūdikiui pasirodant, aš sėdėjau, vieną rytą prie stalo valgydamas pusryčius, o Luis ir Bilis sėdėjo prie stalo priešais mane. Ir aš pamačiau Luis, maitinančią mažą kūdikį, su rožine. . . ar mėlyna antklode, kuria buvo įsuptas. Ir Bilis sėdėjo kampe, maitindamas mažąjį Paulių. Aš pasakiau: „Bili, aš tik ką pamačiau regėjimą. Luis maitino kūdikį įsuptą į mėlyną apklotą“.

Jis pasakė: „Štai ir nuplauks mano medžioklės kelionė. Kuri yra tik už devynių mėnesių nuo dabar“.

Po vienuolikos mėnesių gimė mažasis Dovydas. Ir aš dar neturėjau galimybės pašvesti jo Viešpačiui, ir negalėsiu, kol vėl nesugrįšime. Taigi jūs matote kas tai yra.

¹⁷ Kaip aš myliu žmones ir jų bendravimą! Bet mūsų broliai meldėsi už ligonius ir aš žinau, kad tai buvo sėkminga. Kiekvieną

vakarą mes meldėmės už ligonius, dėdami rankas vienas ant kito, visi kartu, kur tokiu būdu tai apėmė visą sritį. Bet galbūt, jei Dievas panorės. . . Aš pažymėsiu tai atviruke, jeigu mes jį išsiųsime. Sugrįžęs, aš vėl norėčiau paskirti maždaug dvi ar tris dienas, tiesiog meldžiantis už ligonius, ir darant tai, ką mes galime tokiu būdu. Taigi, ir aš, dar kartą, dėkoju žmonėms už jų pagalbą.

¹⁸ Dabar aš tiesiog noriu pakomentuoti, tik minutėlę, rytinį pamokslą. Nėra abejonės, aš visiškai jo nepabaigiau, bet, manau, kad jūs suprantate. Ir esu tikras, kad jūs ne. . . Jūs niekada nežinosite, ką man reiškė tai padaryti.

¹⁹ Taigi, jums tai atrodo labai paprasta. Bet, jūs, ar jūs suprantate, ką jūs darote? Jūs užimate Dievo vietą, kad Kažką paskelbtumėte. Ir prieš man tai darant, tai turi ateiti atsakymas iš Dievo. Ir Jis turėjo nužengti, Jis matomai Save padarė, ir suteikė Apreiškimą. Dėl to, suprantate, tai yra Bažnyčiai. Ir atminkite, aš pasakiau: „Tai, ką aš pasakiau, buvo tik Bažnyčiai“.

²⁰ Ir taigi, kad jūs turėtumėte užtikrintumą ir žinotumėte, tai buvo tas pats Dievas, kuris man pasakė ten viršuje, kur nebuvo voverės. „Ištark ir pasakyk kur joms atsirasti“. Ir tiesiog tris kartus tai įvyko. Taigi, jeigu Jis gali tuo pačiu Žodžiu sukurti kažką, ko čia nėra, tai kaip labiau Tai išstovės Teismo Dieną! Suprantate? Žmonės buvo ten, kad pamatytų tuos dalykus, ir žinotų. Kaip Paulius pasakė, praėjusiomis dienomis. Su juo yra žmonės, kurie—kurie pajuto žemės drebėjimą, ir negirdėjo balso, bet jie—jie matė Ugnies Stulpą.

²¹ Tai buvo man į gerą, nors, po to tai pasibaigė; matant vyrus ir žmonas, kuriuos aš pažinojau kaip tikrus krikščionius, apsikabinant vienas kitą ir raudant.

²² Ir klausykite, draugai, Dievas patvirtina Savo Žodį ženklais ir įrodymais, kad įrodytų jog Tai yra teisinga, ištartas Žodis. Taigi atminkite, ta Šviesa buvusi tame Debesyje, suteikė Apreiškimą. Aš buvau. . .

Mano mažoji mergaitė pasakojo man, Sara čia, kad kuomet jie. . . Ta mokykla Arizonoje žiūrėjo aukštyn į dangų be debesų, ir matė šį paslaptinę Debesį tame kalne, pakylantį ir nusileidžiantį, su Jame degančia gintarine Ugnimi. Mokytojas atšaukė pamokas ir mokyklą, išvedė juos į lauką, ir pasakė: „Ar esate kada nors matę kažką panašaus? Pažvelkite kaip tai yra“.

Atminkite, kad tai ta pati gintarinė Šviesa, kuri yra ant uolos. Todėl tai yra tas pats Dievas, tas pats Apreiškimas, pasakė: „Pasakyk jiems, kad padarytų *tai*“. Tai, ką aš jums pasakiau šį rytą, štai Tai ir yra.

²³ Jei bus taip, kaip mano geras draugas, brolis Rojus Robersonas, klausosi Tusone. Rojau, ar tu atsimeni, praeitą

dieną, regėjimą, kurį tu matei, kai mes stovėjome ant kalno? Tu priėjai prie manęs, ir tas Debesis buvo virš viršūnės? Ėjai leisdamasis žemyn, tu žinai, ką Jis tau pasakė; ir aš tau pasakiau tau tame name, praeitą dieną? Štai ir viskas, Rojau. Daugiau nebesijaudink, sūnau. Tai baigta.

²⁴ Jūs tiesiog nežinote ką tai reiškia! Tai malonė. Jis jus myli. Ir jūs mylite Jį, nuolankiai Jam tarnaukite ir garbinkite Jį per visas savo likusias dienas. Būkite laimingi, eikite į priekį ir gyvenkite taip, kokie esate. Jei esate laimingas, tęskite tokiu būdu. Daugiau niekada nedarykite nieko klaidingo, panašaus į tai. Tiesiog eikite į priekį. Tai – Dievo malonė.

²⁵ Dabar aš vėl noriu pasimelsti, prieš mums įeinant į Žodį. Kiek iš jūsų melsitės už mane? Aš tiesiog keliauju iš vieno susirinkimo į kitą. Ar jūs melsitės?

Žinote, aš norėčiau sugiedoti jums trumpą giesmę, visi mes drauge, prieš mums pereinant prie Žodžio. Tiesiog... kad pažintume Dievą... Tiesiog nedidelis pasiaukojimas. Ar jūs esate girdėję šią trumpą giesmę „*Jis Rūpinasi Tavimi*“? „Džiaugsme ir liūdesyje, Jis rūpinasi tavimi“.

²⁶ Nedidukė ponია eina link pianino. Pasakysiu, kad aš taip pat noriu padėkoti šiai nedidukei poniai. Aš net nežinojau, kas ji tokia. Ji yra viena iš diakono dukterų. Aš tikrai... Brolio Vylerio mažoji mergaitė. Dabar ji yra suaugusi. Ji buvo mažutėlė, sėdėjusi ant mano kelių, ne taip seniai, o dabar ji yra jauna moteris. Todėl aš tikrai dėkoju jai, kad ji panaudojo savo talentą muzikai, ir dabar ji groja labai mielai. Ar duotum mums akordą, sese? Dabar visi mes drauge.

Jis rūpinasi tavimi,
Jis rūpinasi tavimi;
Giedroje ar sutemoje,
Jis rūpinasi tavimi.

Ar jums tai patinka? Padainuokime tai dar kartą, visi drauge.

Jis rūpinasi tavimi,
Jis rūpinasi tavimi;
Giedroje ar sutemoje,
Jis rūpinasi tavimi.

Broli Dauchai, Jis taip pat rūpinasi tavimi, broli. Ar jūs mylite Jį? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

Dabar palenkime mūsų galvas.

²⁷ Brangus Maloningas Dieve, su šiais mažais užrašais čia apie keletą dalykų, kad pasakyti žmonėms, ir vėl grįžtant prie to, kas buvo svarstoma šį rytą, nes tai dėl ko žmonės ateina, kad išgirsti. Aš meldžiu, Dieve, kad Tu leistum žmonėms pamatyti, kad Dievas myli ir rūpinasi. Ir tai ne aš, kuris davė Tai, Viešpatie, tai buvo įrodyta, kad tai buvo Tiesa. Todėl aš meldžiu, Brangus

Dieve, kad Tavo meilė visada išliktų žmonių tarpe. Ši vakarą, reikės išsiskirti po šio susirinkimo ir sugrįžti į savo skirtingus namus, tai—tai lyg traukia mus, taip giliai, Viešpatie. Aš meldžiu, kad Tu palaimintum šiuos žmones.

²⁸ Dabar kai mes prisiartiname prie Žodžio, maldoje, ir prisiartiname prie užrašyto Žodžio, mes prašome, kad Tu paimtum šį užrašytą Žodį ir atgaivintum Jį mums šį vakarą. Ir kai šį vakarą mes paliksime šį pastatą, kad sugrįžtume į skirtingus namus, tegul mes pasakysime kaip tie, kurie ėjo iš Emauso, kurie ėjo su Juo visą dieną ir vis tiek Jo nepažino; bet kai tą vakarą Jis įsivedė juos į kambarį, ir visos durys buvo uždarytos, Jis padarė kažką tiesiog taip, kaip Jis padarė prieš Jo nukryžiuvimą. Iš to jie pažino, kad Jis vėl prisikėlė.

Padaryk tai dar kartą, Viešpatie. Suteik tai, kol durys yra uždarytos, ir Tavo nedidelė grupelė sėdi čia, laukia. Ir, Tėve, kai mes sugrįšime į savo namus, mes pasakysime kaip jie pasakė: „Ar mūsų širdys nedegė mumyse, kai Jis kalbėjo mums kelyje!“ Mes pavedame save, ir viską, į Tavo rankas, Viešpatie. Padaryk su mumis taip, kaip Tu manai yra tinkama. Jėzaus Vardu. Amen.

²⁹ Taigi dabar, iš karto pereikime prie tarnavimo, skubiai. Atsiverskite dabar su manimi, jei norite, Knygą Hebrajams, ir kitą Žinios apreiškimą. Ši vakarą mes tiesiog trumpai pakalbėsime, Viešpačiui leidus. Ir tuomet kol skaitysime pirmas tris eilutes iš Hebrajams 7:1 iki 3, ir tuomet tai pakomentuosime. Ir mes nežinome, ką Viešpats padarys; mes nežinome. Vienintelis dalykas, kurį darome, tai tiesiog tikime, stebime, meldžiamės. Ar taip? Ir tikime, kad: „Jis padarys, kad visa veiktų kartu į gera tiems, kurie myli Dievą“, kadangi Jis tai pažadėjo.

Nes šitas Melchizedekas, Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas, kuris pasitiko Abrahamą, grįžtantį iš karalių žudynių, ir jį palaimino;

taip pat kuriam Abrahamas davė nuo visko dešimtąją dalį; išvertus pirmiausiai esąs teisumo Karalius, o paskui ir Salemo Karalius, kas yra taikos Karalius;

Perskaitykime šiek tiek toliau.

Be tėvo, be motinos, be kilmės. . . neturintis nei dienu pradžios, nei gyvenimo pabaigos; bet padarytas panašiu į Dievo Sūnų; nuolatos pasilieka kunigu.

³⁰ Pagalvokite apie šį didį Asmenį, koks didis šis Žmogus turi būti! Ir dabar, klausimas - „Kas yra šis Žmogus?“ Teologai turi skirtingus idėjas. Bet nuo „Septynių Antspaudų“ atidengimo, paslaptingoji Knyga, kuri mums buvo paslaptinga. . . Pagal Apreiškimo 10:1 iki 7, visos paslaptys, kurios yra įrašytos šioje Knygoje, kurios buvo paslėptos reformatorių periode, turėtų būti padarytos akivaizdžiai matomos per paskutinio bažnyčios periodo angelą. Kiek iš jūsų žino, kad tai tiesa? [Susirinkimas

sako: „Amen“—Red.] Teisingai, turėtų būti atneštos. Visos paslaptingos Knygos paslaptys turi būti apreikštos to periodo Laodikėjos pasiuntiniui.

³¹ Matydamas, kad yra daug ginčių dėl šio Asmens ir šios temos, aš manau, kad mums derėtų įsigilinti į tai, kad išsiaiškinti Kas tai yra. Taigi, yra keletas idėjų mokymų apie Jį.

Vienas iš mokymų yra, tvirtina: „Jis yra tik mitas. Jis iš tiesų nebuvo asmuo“.

Ir kiti sako, kad: „Tai buvo kunigystė. Tai buvo Melchizedeko kunigystė“. Tai yra vienas labiausiai tikėtinas, todėl geriau yra laikytis šios pusės nei jie laikosi kitos, nes kadangi jie sako, kad tai buvo kunigystė.

Tai negali tuo būti, nes ketvirtoje eilutėje yra sakoma, kad Jis buvo Asmuo, „Žmogus“. Taigi, kad būti Asmeniu. Jis turi būti asmenybe, „Žmogus“. Ne būdas, bet Asmuo! Todėl Jis buvo ne tik kunigystės būdas, nei Jis buvo mitas. Jis buvo Asmuo.

³² Ir Asmuo yra Amžinas. Jeigu pastebėjote: „Jis neturėjo tėvo. Jis neturėjo motinos. Jis neturėjo laiko nuo kada Jis prasidėjo. Ir Jis neturėjo laiko, kad kada nors būtų pasibaigęs“. Ir Kas Jis bebūtų bebuvęs - tebėra gyvas šį vakarą, nes čia Biblijoje sakoma, kad: „Jis neturėjo nei tėvo, nei motinos, dienų pradžios ar gyvenimo pabaigos“. Todėl Tai turėtų būti Amžinas Asmuo. Ar taip? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Amžinasis Asmuo! Todėl tai tik gali būti vienas Asmuo, tai - Dievas, nes Jis yra Vienintelis, kuris yra Amžinas. Dievas!

³³ Taigi, Pirmame Timotiejui 6:15 ir 16, jei kada nors norėsite tai perskaityti, aš norėčiau, kad jūs tai perskaitytumėte.

Taigi, dalykas kurį aš tvirtinu yra, kad Jis buvo Dievas, nes Jis yra vienintelis Asmuo, kuris gali būti nemirtingas. Ir dabar Dievas pakeičia Save į Asmenį; tai yra, kas Jis buvo: „Be tėvo, be motinos, be gyvenimo pradžios, be dienų pabaigos“.

³⁴ Taigi mes atrandame Rašte, kad daug žmonių moko to, kad „Dievybėje yra trys asmenybės“. Taigi, jūs negalite turėti asmenybės nebūdamas asmuo. Tam prireiks asmens, kad būtų asmenybė.

Baptistų tarnautojas, prieš kelias savaites, atvyko į mano namus ir pasakė: „Aš norėčiau tave pataisyti dėl Dievybės kada nors, kai turėsi laiko“. Tiksliau, man paskambino.

³⁵ Aš pasakiau: „Turiu laiko kaip tik dabar, nes aš noriu būti atviras, ir mes atidėkime viską į šalį, kad tai padarytume“.

Ir jis atėjo, pasakė: „Broli Branhamai, tu mokai, kad yra tik vienas Dievas“.

Aš pasakiau: „Taip, pone“.

Jis pasakė: „Na,“ - pasakė, - „Aš tikiu, kad yra vienas Dievas, bet vienas Dievas trijuose Asmenyse“.

Aš pasakiau: „Pone, pakartokite tai dar kartą“.

Jis pasakė: „Vienas Dievas trijuose Asmenyse“.

³⁶ Aš paklausiau: „Kokią mokyklą lankėte?“ Suprantate? Ir jis pasakė man, kad Biblijos koledžą. Aš pasakiau: „Aš tuo galiu patikėti. Jūs negalite būti asmeniu nebūdamas asmenybe. Ir jėgu jūs esate asmenybė, jūs esate viena asmenybė sau pačiam. Jūs esate atskira, individuali būtybė“.

Ir jis pasakė: „Na, net teologai to negali paaikškinti“.

Aš pasakiau: „Tai yra per apreiškimą“.

Ir jis pasakė: „Aš negaliu priimti apreiškimo“.

³⁷ Aš pasakiau: „Tuomet Dievui iš vis nėra būdo prie jūsų priėti, kadangi: ‚Tai yra paslėpta nuo išmintingųjų ir protingųjų akių ir apreiškta kūdikiams‘, apreiškta, apreiškimas: ‚apreiškta kūdikiams, tokiems, kurie tai priims, išmoks‘“. Ir aš pasakiau: „Dievui nėra būdo, kuriuo galėtų prie jūsų priėti; jūs užsitarote nuo Jo“.

Visa Biblija yra Dievo apreiškimas. Visa Bažnyčia yra pastatyta ant Dievo apreiškimo. Nėra kito kelio pažinti Dievą, tik apreiškimu. „Kam Sūnus Jį apreišk“ . Apreiškimas; viskas yra apreiškimas. Taigi, priim- . . . Ne priimti apreiškimą, tuomet jūs esate tik šaltas teologas, ir jums nėra vilties.

³⁸ Taigi, dabar, mes sužinome, kad šis Asmuo „neturėjo tėvo, neturėjo motinos, neturėjo dienų pradžios ar gyvenimo pabaigos“. Tai buvo Dievas, „*en morfė*“.

Taigi, pasaulis, žodis kilęs, graikiškas žodis, reiškia „pakeisti“, buvo naudojamas. Pakeitė Save, „*en morfė*“, iš vieno Asmens į . . . Vienas asmuo; graikiškas žodis čia: „*en morfė*“ reiškia . . . Jis buvo pasiskolinęs iš spektaklio scenos, kuomet vienas asmuo pakeičia kaukę, kad taptų kažkoku kitu veikėju.

³⁹ Kaip mokykloje, visai neseniai, aš manau, Rebeka, tiesiog prieš jai baigiant mokyklą, jie vaidino vieną iš Šekspyro pjesių. Ir vienas jaunuolis turėjo persirengti kelis kartus, kadangi jis vaidino dvi ar tris skirtingas roles; bet, tas pats asmuo. Jis pasirodė, vieną kartą, jis buvo piktadarys; ir kai jis pasirodė kitą kartą – jis buvo kitas veikėjas. Ir taigi, graikiškas žodis „*en morfė*“ reiškia, kad jis „pakeitė savo kaukę“.

⁴⁰ Ir tai yra tai, ką padarė Dievas. Tai visą laiką yra tas pats Dievas. Dievas Tėvo formoje, Dvasios, Ugnies Stulpo. Tas pats Dievas tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, „*en morfė*“, pasireiškė tam, kad Jis galėtų būti matomas. Ir taigi tas pats Dievas yra Šventoji Dvasia. Tėvas, Sūnus, Šventoji . . . ne trys Dievai; trys pareigybės, vieno Dievo trys veiksmai.

⁴¹ Biblijoje sakoma: „Yra vienas Dievas“, – ne trys. Bet tai yra kaip tuomet jie negalėjo . . . Jūs negalite kažką iš to padaryti ir turėti tris Dievus. Jūs niekada žydui to neįpirštumėte. Aš jums

pasakysiu tai. Vienintelis, kuris geriau žino, jis žino, kad yra tik vienas Dievas.

⁴² Atkreipkite dėmesį, kaip skulptūra, ji paslėpta, su skraiste ant jos. Tai, ką Dievas padarė šiam laikotarpiui. Tai buvo paslėpta. Visi šie dalykai buvo paslėpti, ir turėtų būti apreikšti šiame periode. Taigi, Biblijoje sakoma, kad tai bus apreikšta paskutiniaisiais laikais. Tai lyg skulptorius, laikantis savo—savo dirbinį visiškai uždengtą, kol jis nutraukia skraistę nuo skulptūros ir ji tampa matoma.

Ir tai - kas buvo Biblija. Tai buvo Dievo darbas, kuris buvo uždengtas. Ir Tai buvo paslėpta nuo pasaulio sukūrimo, ir Tai yra septynguba paslaptis. Ir Dievas pažadėjo šią dieną, šios Laodikėjos bažnyčios periode, Jis nuims kaukę nuo visko ir mes galėsime Tai pamatyti. Koks tai šlovingas dalykas!

⁴³ Dievas, „*en morfė*“, užsimaskavęs Ugnies Stulpe. Dievas, „*en morfė*“, Zmoguje vadinamu Jėzus. Dievas, „*en morfė*“, Savo Bažnyčioje. Dievas virš mūsų, Dievas su mumis, Dievas mumyse; Dievo maloningumas.

Aukštai Ten, šventas, niekas Jo negali paliesti, Jis nužengė ant kalno; ir netgi jei gyvūnas paliesdavo kalną, jis turėdavo mirti.

Ir po to Dievas nužengė ir pakeitė Savo palapinę, ir nužengė, ir gyveno su mumis, tapdamas vienu iš mūsų. „Ir mes lietėme Jį,“ - sakoma Biblijoje. Pirmame Timotiejui 3:16: „Ir neginčijamai didelė yra dievotumo paslaptis; Dievas buvo apreikštas kūne, rankomis liečiamas“. Dievas valgė maistą. Dievas gėrė vandenį. Dievas miegojo. Dievas verkė. Jis buvo vienas iš mūsų. Nuostabiai parodytas provaizdyje Biblijoje!

Tai buvo Dievas virš mūsų; Dievas su mumis; dabar tai - Dievas mumyse, Šventoji Dvasia. Ne trečias Asmuo; tas pats Asmuo!

⁴⁴ Dievas nužengė ir tapo kūnu, ir mirė mirtimi, Kristuje; tam, kad Jis galėtų apvalyti Bažnyčią, kad įeitų į ją, bendravimui. Dievui patinka bendravimas. Štai dėl ko iš pradžių Jis sukūrė žmogų - bendravimui; Dievas gyvena vienas, su cherubais.

⁴⁵ Ir dabar atkreipkite dėmesį, Jis sukūrė žmogų, ir žmogus puolė. Taigi Jis nužengė ir atpirko žmogų, nes Dievui patinka būti garbinamu. Pats žodis „*dievas*“ reiškia „garbinimo objektas“.

Ir tai yra, kas ateina į mūsų tarpą kaip Ugnies Stulpas, kaip kažkas, kas perkeičia mūsų širdis, tai tas pats Dievas, kuris pasakė: „Tebūnie šviesa“, - ir ten atsirado šviesa. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

⁴⁶ Taigi, pradžioje Dievas gyveno vienas, su Savo atributais, kaip aš ir kalbėjau apie tai šį rytą. Tai Jo mintys. Nebuvo nieko, tik vienas Dievas, bet Jis turėjo mintis.

Tiesiog lygiai kaip didis architektas gali prisėsti ir savo mintyse nupiešti tai, ką jis ketina pastatyti. Sukurti, taigi, jis negali sukurti. Jis gali paimti kažką, kas buvo sukurta ir padaryti tai kitokia forma; kadangi Dievas yra vienintelis . . . Vienintelis galintis kurti. Bet jis savo prote nusprendžia ką ketina daryti, ir tai yra jo mintys, tai jo norai. Dabar tai yra mintis, ir tuomet jis tai ištaria, ir tuomet tai yra žodis. Ir žodis yra . . .

⁴⁷ Mintis, kai ji yra išreikšta - tai žodis. Išreikšta mintis yra žodis, bet pirma tai turi būti mintis. Taigi, taip ir Dievo atributai; tuomet tai tampa mintimi, po to žodžiu.

⁴⁸ Atkreipkite dėmesį. Tie kurie turi, šį vakarą, Amžinąjį Gyvenimą, buvo su Juo ir Jame, Jo mąstyme, prieš dar atsirandant Angelui, žvaigždei, cherubui, ar kažkam kitam. Tai yra Amžina. Ir jeigu jūs turite Amžinąjį Gyvenimą - jūs visada buvote. Ne jūsų esybė čia, bet forma ir pavidalas, kurį begalinis Dievas . . .

⁴⁹ Ir jeigu Jis nėra begalinis - Jis nėra Dievas. Dievas turi būti beribis. Mes esame riboti; Jis yra beribis. Ir Jis buvo visur esantis, viską žinantis ir visagalis. Jeigu Jis nėra - tuomet Jis negali būti Dievu. Žino visus dalykus, visas vietas, nes Jis yra visur esantis. Buvimas viską žinančiu padaro Jį visur esančiu. Jis yra Būtybė; Jis nėra kaip vėjas. Jis yra Būtybė; Jis gyvena namuose. Bet buvimas viską žinančiu, žinant visus dalykus, padaro Jį visur esančiu, kadangi Jis žino viską, kas vyksta.

Nėra tokios blusos, kuri sumirksėtų akimis be Dievo žinios. Ir Jis žinojo tai prieš atsirandant pasauliui, kiek kartų ji sumirksės akimis, ir kiek taukų bus joje - dar prieš atsirandant pasauliui. Tai yra begalybė. Mes to negalime suvokti savo protuose, bet tai yra Dievas. Dievas, begalinis!

⁵⁰ Ir atminkite, jūs, jūsų akys, jūsų ūgis, kas jūs bebūtumėte, jūs pradžioje buvote Jo mąstyme. Vienintelis dalykas, kuriuo jūs esate - tai išraiška, žodis. Po to, kai Jis tai pagalvojo, Jis tai ištarė, ir štai jūs esate. Jeigu taip nėra, jeigu jūs nebuvote Jo mąstyme, tai iš viso nėra jokie būdo jums kada nors būti čia, nes Jis yra Tas, kuris suteikia Amžiną Gyvenimą.

⁵¹ Ar prisimenate kokių būdų mes skaitėme Raštus? „Tai nėra iš to, kuris nori, ar to, kuris bėga, bet iš Dievo!“ Ir, kad Jo išankstinis numatymas galėtų išlikti teisingas, Jis, kuris, galėjo pasirinkti, anksčiau laiko. Dievas yra suverenus Savo pasirinkime. Ar žinojote tai? Dievas yra suverenus.

Kas buvo ten, kad Jam pasakytų kaip būtų buvę geriau sukurti pasaulį? Kas drįstų Jam pasakyti, kad Jis blogai tvarkė Savo reikalus?

Netgi Pats, pats—pats Žodis, yra labai suverenus. Netgi apreiškimas yra suverenus. „Jis apreiškia tam, kuriam Jis nori apreiškėti“. Pats apreiškimas, pats, yra suverenus Dieve. Štai kaip

žmonės apsiriboja tam tikrais dalykais, ir metasi prie dalykų, ir atsitrenkia į dalykus, nežinodami ką jie daro. Dievas yra suverenų Savo darbuose.

⁵² Taigi, Mes Jį randame pradžioje, Jo atributus. Ir, taigi, jūs tuomet buvote su Juo. Štai kuomet pasirodo Gyvenimo Knyga.

Taigi, mes skaitome čia Apreiškimo 13-me skyriuje, 8-oje eilutėje, kad: „Žvėris, kuris pasirodys žemėje“, paskutinėmis dienomis, „suklaidins visus tuos žmones žemėje, kurių vardai nebuvo įrašyti Avinėlio Gyvenimo Knygoje, prieš pasaulio sukūrimą“.

⁵³ Pagalvokite apie tai! Prieš Jėzui gimstant, keturis tūkstančius metų prieš Jam ateinant į žemę, ir keletą tūkstančių metų prieš jums ateinant į žemę; Jėzus, Dievo mintyse, mirė už pasaulio nuodėmes, ir Gyvenimo Knyga buvo sukurta, ir jūsų vardas buvo įrašytas į tą Gyvenimo Knygą prieš pasaulio sukūrimą. Tai yra Biblijos Tiesa. Suprantate, jūsų vardas buvo iš anksto Dievo pasirinktas ir patalpintas Gyvenimo Knygoje prieš pasaulio sukūrimą.

⁵⁴ Jūs buvote ten Jo atributuose. Jūs to neprisimenate, ne, nes jūs esate tik dalis Jo Gyvenimo. Jūs esate Dievo dalis, kai tampate Dievo sūnumi arba dukterimi.

Tiesiog taip pat kaip jūs esate savo žemiško tėvo dalis! Teisingai. Jūs esate. Vyriška lytis perduoda hemoglobina, kraują. Ir kuomet tai patenka į—į kiaušialąstę, tuomet jūs tampate savo tėvo dalimi; ir jūsų motina, taip pat yra jūsų tėvo dalis; taigi jūs visi esate savo tėvo dalis.

Šlovė! Tuo patraukiama denominacija, visiškai. Uh-uh. Tikrai patraukiama! Dievas, visumoje, vienintelė vieta!

⁵⁵ Dabar atkreipkite dėmesį, Jo atributas. Tuomet, atributas buvo, pirma, Dievas; mintis, pats atributas, viskas Vjename, be išreiškimo. Tuomet, antra, kai Jis išreiškė, Jis tapo Žodžiu. „Ir tuomet Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“.

⁵⁶ Švento Jono 1-as skyrius ir 1-a eilutė, atkreipkite dėmesį, tai yra: „Pradžioje“. Bet, prieš tai - Amžinasis! Atkreipkite dėmesį: „Pradžioje buvo Žodis“. Kai prasidėjo laikas, tai buvo Žodis. Bet prieš tai, kai tai buvo Žodis - tai buvo atributas, mintis. Tuomet tai buvo išreikšta: „Pradžioje buvo“, išraiška, - „Žodis“.

Dabar mes prieiname prie to, kur yra Melchizedekas. Tai yra šis paslaptingas Asmuo. „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas“. „Ir tuomet Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“. Dabar turėkite tai omenyje, atkreipkite dėmesį.

⁵⁷ Jo—Jo pirmoji esybė buvo Dvasia, Dievas, antgamtiškas, gerai, didis Amžinasis. Antra, Jis pradėjo formuoti Save kūne, *teofanijoje*, tai vadinama „Žodžiu; kūnu“. Tai tuomet yra būseną, kurioje Jis buvo, kai Jis sutiko Abrahama, buvo pavadintas

Melchizedeku. Jis buvo teofanijos pavidale. Taigi mes prieisime prie to už kelių minučių, ir įrodysime tai, Viešpačiui leidus. Jis buvo Žodis.

⁵⁸ Teofanija yra kažkas, ko jūs negalite pamatyti. Ji dabar galėtų būti tiesiog čia, visgi jūs jos negalite pamatyti.

Tai yra lygiai kaip, na, kaip televizija. Tai yra kitame išmatavime. Televizija; žmonės juda tiesiog šiame kambaryje dabar, dainuoja; taip pat čia yra spalvos. Bet akis yra pavaldi tik penkiems pojūčiams. . . Tiksliau, jūsų visa esybė yra pavaldi penkiems pojūčiams. Ir jūs esate pavaldūs tik tam, ką matote ribota rega. Bet čia yra kitas išmatavimas, kuris gali būti matomas transformuojant, per televiziją.

⁵⁹ Taigi televizija nesukuria paveiklo. Televizija tik perduoda jį elektros grandine, o po to televizoriaus ekranas jį atvaizduoja. Bet, iš pat pradžių, atvaizdas yra ten. Televizija buvo čia, kai Adomas čia buvo. Televizija buvo čia, kai Elijas sėdėjo ant Karmelio kalno. Televizija buvo čia, kai Jėzus iš Nazareto vaikščiojo Galilėjos pakrantėse. Bet jūs tik dabar tai atrandate. Anuomet jie tuo nebūtų patikėję. Jūs turėtumėte būti išprotėjęs, kad kažką panašaus pasakytumėte. Tačiau dabar tai tampa realybe.

Ir taip ir yra, Kristus yra čia, Dievo Angelai yra čia. Ir vieną dieną didingoje ateisiančioje Tūkstantmetėje Karalystėje, tai bus daug realiau nei televizija ar bet kas kita, nes jie yra čia.

⁶⁰ Jis apreiškia Save Savo didingoje formoje to, ką Jis patvirtino, Savo tarnams, kad Jis Pats „*en morfė*“, ir įrodo Save.

⁶¹ Taigi, čia Jis yra Dvasios pavidale. Ir tuomet Jis įgyja. . . „*en morfė*“ pavidalą. Taigi, Jis pasirodė Abrahamui, „*en morfė*“. Kai Abrahamas buvo begrižtas iš karalių žudynių, štai atėjo Melchizedekas, kalbėjosi su Juo.

⁶² Praeitą dieną aš skaičiau straipsnį Tusono laikraštyje, kad ten buvo moteris, kuri vairavo automobilį važiuodama keliu, manau, apie šešiasdešimties, aštuoniasdešimties kilometrų per valandą greičiu, ir ji partrenkė seną vyrą dėvėjusį apsiaustą. Ji suriko ir sustabdė savo automobilį. Tai pakėlė jį aukštyn į orą. Tiesiai ten atviroje dykumoje! Ir ji nubėgo atgal, kad surasti jį, o jo ten nebuvo. Todėl ką ji padarė? Keli žmonės už jos, matė kaip tai įvyko, matė seną vyrą pakylantį į orą, ir kaip jo apsiaustas susisuko. Todėl jie nubėgo, kad surastų. Jie niekur negalėjo rasti to vyro. Jie iškvietė policijos pajėgas. Policija atvyko ištirti vietovės; ten nieko nebuvo.

⁶³ Na, kiekvienas iš jų paliudijo: „Automobilis užkliudė, partrenkė žmogų. Jis pakilo į orą ir visi tai matė“. Liudininkai, ir du ar trys jų keleiviai automobilyje, jie matė tai įvykstant. Sužinojome, kad prieš penkis metus buvo senas vyras, su apsiaustu, partrenktas ir užmuštas toje pačioje vietoje.

Kai jūs išeinate iš čia, jūs nesate miręs. Jūs turėsite sugrįžti, net jei esate nusidėjėlis, ir būti teisiamas pagal darbus, kuriuos padarėte būdamas kūne. „Jei mūsų ši žemiška palapinė suirs, mes turime vieną laukiančią“. „*En morfė*“, tai – žodis.

⁶⁴ Taigi, Dievas šioje pakopoje. . . Tai yra Jo kūrimo pakopoje, vėliau suformavo kūną, Jėzų. Iš ko? Nuo pat pradžių, Dvasios, tuomet nužengė, kad būtų Žodžiu, parodydamas Save. Žodis dar nebuvo Savęs sukūręs, tai tik buvo ištarta, „*en morfė*“, vėliau Jis tampa kūnu, Jėzumi, mirtinguoju, kad paragautų mirties už visus mus, nusidėjėlius.

⁶⁵ Kai Abrahamas Jį sutiko, Jis buvo Melchizedekas. Čia Jis atskleidžia ką atliks visi atributai pačioje pabaigoje, kiekvienas Abrahamo sūnus. Kiekvienas Tikėjimo sūnus padarys absoliučiai tą patį dalyką. Bet aš noriu stebėti kaip mes turime ateiti.

⁶⁶ Taip pat, mes matome Jį apsireikštantį čia, Rūtoje ir—ir Booze, kaip Giminaitį Atpirkėją, kaip Jis turėjo ateiti, kad taptų kūnu.

⁶⁷ Dabar mes matome atributą, Jo Dvasios sūnų, dar neįėjusių į Žodžio-pavidalo kūną. Bet, teofanija; šis kūnas yra objektas Žodžiui ir užstatas, laukiantis užstato, kūno perkeitimo.

⁶⁸ Taigi, skirtumas tarp Jo ir jūsų, kaip sūnaus. Suprantate, Jis buvo, nuo pradžios – Žodis, „*en morfė*“ kūnas. Jis atėjo ir gyveno jame, Melchizedeko Asmenyje. Tuomet, vėliau, mes daugiau negirdime apie Melchizedeką, kadangi Jis tapo Jėzumi Kristumi. Melchizedekas buvo Kunigas, tačiau Jis tapo Jėzumi Kristumi. Taigi, jūs tai apėjote. Kadangi, tame pavidale, Jis žinojo viską, o jūs niekada dar nebuvote sugebantys žinoti tai.

Jūs atėjote kaip Adomas, kaip aš, jūs iš atributo tapote kūnu, kad būtumėte gundomas. Bet kai šis gyvenimas čia baigsis: „Jei ši žemiška palapinė suirs, mes turime vieną, kuri jau laukia“. Štai kur mes einame; tai yra Žodis. Tuomet mes galime pažvelgti atgal ir matyti, ką mes padarėme. Dabar mes to nesuprantame. Mes niekada nebuvo tapę Žodžiu; mes tiesiog tapome kūnišku žmogumi, ne Žodžiu.

⁶⁹ Bet, ir pažvelkite, tai daro aiškiai suprantama, jūs niekada nebūsite Žodžiu, nebent jūs nuo pradžių buvote mintis. Tai įrodo Dievo išankstinį numatymą. Suprantate? Jūs negalite būti Žodis, nebent jūs esate mintis. Pirma, jūs turėjote būti mąstyme.

Bet, suprantate, siekiant atlaikyti pagundymus, jūs turėjote apeiti teofaniją. Jūs turėjote nužengti čia, į kūną, kad būtumėte gundomas nuodėme. Ir tuomet, jeigu jūs atsilaikote: „Visi, kuriuos Man davė Tėvas, ateis pas Mane, ir Aš prikelsiu jį paskutiniuosiomis dienomis“. Suprantate, pirma jūs turėjote būti.

⁷⁰ Ir tuomet, suprantate, Jis tiesiog nužengė, įprastiniu eiliškumu, iš atributo į. . . Prieš pasaulio sukūrimą, Jo vardas

buvo patalpintas Avinėlio Gyvenimo Knygoje. Tuomet, nuo tada, Jis tapo Žodžiu, teofanija, kuri galėjo pasirodyti, pradingti. Ir tuomet Jis tapo kūnu ir vėl sugrįžo, prikėlė tą patį kūną ir pašlovintą būseną.

Tačiau jūs apejote teofaniją ir tapote kūnišku žmogumi, kad būtumėte gundomas nuodėme. Ir tuomet: „Jei šis žemiška palapinė suirs, mūsų jau laukia kita“. Mes dar neturime kūnų.

⁷¹ Bet, pažvelkite! Kuomet šis kūnas priima Dievo Dvasią, nemirtingą Gyvenimą jūsų viduje, tai priverčia šį kūną paklusti Dievui. Aleliuja! „Tas, kuris yra gimęs iš Dievo nedaro nuodėmės, jis negali nusidėti“. Romiečiams 8:1: „1 Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje; kurie vaikšto ne pagal kūną, bet pagal Dvasią“. Štai taip. Suprantate, tai padaro jūsų kūną paklusnų.

Jums nereikia sakyti: „O, jeigu aš tik galėčiau nustoti gerti! Jeigu aš tik galėčiau...“ Tiesiog įeikite į Kristų, ir viskas liausis, suprantate, suprantate, kadangi jūsų kūnas yra pavaldus Dvasiai. Jis daugiau nėra pavaldus pasaulio dalykams; jie yra mirę. Jie yra mirę; jūsų nuodėmės yra palaidotos krikšte, ir jūs esate naujas kūrinys Kristuje. Ir jūsų kūnas tampa paklusnus Dvasiai, stengdamasis gyventi teisingą gyvenimą.

⁷² Kaip jūs, moterys, tvirtinate, kad gavote Šventąją Dvasią, ir išeinate čia, ir dėvite šortus ir kitką, kaip jūs galite taip daryti? Kaip Dievo Dvasia, esanti jumyse, gali jums leisti padaryti tokį dalyką? Taip tiesiog negali būti. Tikrai taip, to negali būti. Ji nėra nepadori dvasia; Ji yra šventa Dvasia.

⁷³ Ir tuomet, kai jūs tampate pavaldūs tai Dvasiai, tai padaro jūsų visą esybę paklusnią tai Dvasiai. Ir ši Dvasia nėra kažkas iš pasaulio, bet ši Žodžio Sėkla yra pasireiškusį, arba atgaivintą, aleliuja, tapusi gyva. Ir kuomet Biblijoje yra sakoma: „Nedaryk to“, – šis kūnas iš karto Tam paklūsta. Be jokių klausimų.

Ir kas tai yra? Tai yra prisikėlimo užstatas. Šis kūnas bus ir vėl prikeltas, nes tai jau yra prasidėję. Kadaisė jis buvo pavaldus nuodėmei, purvui, ir sugedimui, bet dabar jis turi užstatą; jis yra tapęs Dangišku. Taigi, tai yra užstatas, kad jūs pateksite į Paėmimą. Tai yra užstatas.

⁷⁴ Guli sergantis žmogus, miršta, nieko neliko – tik mirtis; tai visa, kas gali nutikti. Aš esu matęs žmonių šešėlius, visiškai suėstus vėžio ir tuberkuliozės; ir matau tuos pačius žmones, vėliau po kurio laiko – visiškai sveikus ir stiprius. Jeigu nėra Dieviškojo išgydymo, tuomet nėra ir prisikėlimo, kadangi Dieviškasis išgydymas yra prisikėlimo užstatas. Amen!

⁷⁵ Jūs žinote, kas yra užstato pinigai, ar ne? Tai yra pradinis įnašas. „Jis buvo sužeistas už mūsų nusižengimus; Jo rėžiais esame išgydyti“. Atkreipkite dėmesį, kaip nuostabu! Mes mylime Jį.

⁷⁶ Taigi, šis kūnas yra pavaldus Dvasiai. Dar nesame įėję į Žodžio pavidalą, bet mes vis dar esame kūno pavidale, tačiau pavaldūs Žodžiui. Mirtis kūne mus ten perkels.

⁷⁷ Lygiai toks pat dalykas, galvojant apie mažą kūdikį. Jūs galite paimti moterį, nesvarbu kokia bloga ji bebūtų, kai ji nėščia ir ruošiasi tapti motina. Stebėkite, prieš tam kūdikiui gimstant, man nesvarbu kokia žiauri moteris ji bebūtų, ji tampa labai švelni. kažkas tokio yra apie jos balsą... atrodo dievobaiminga, matant nedidukę motiną, besiruošiančią tapti motina, per kūdikį. Kodėl taip yra? Tas mažas kūnas, taigi, jis dar nėra gyvas, suprantate, vienintelis dalykas - tai yra tik oda ir raumenys. Tie nedideli šoktelėjimai, tai tik spurdantys raumenys. Bet, kai jis išeina iš iščių, Dievas į jį įkvepia gyvybės kvapą, ir tuomet jis surinka. Suprantate, tiesiog taip—taip pat kaip susiformuoja fizinis kūnas, čia yra dvasinis kūnas, kurį jis priima, iš kart kai patenka čia.

⁷⁸ Tuomet, kai žmogus gimsta iš naujo, iš Dangaus, jis tampa dvasiniu kūdikiu Kristuje.

Ir, po to, kai šie kūno rūbai yra nusivilkti, yra tikrasis kūnas - teofanija, kūnas, sukurtas ne rankomis, nei gimęs iš moters, kur mes einame.

Tuomet tas kūnas sugriš ir gaus pašlovinimą kūną.

Dėl šios priežasties Jėzus nuėjo į pragarą, kai Jis numirė ir pamokslavo sieloms, kurios buvo nelaisvėje; sugrižo į tą teofaniją. O, nuostabu! Ačiū Dievui!

⁷⁹ Antras Korintiečiams 5:1: „Jei šis žemiškasis kūnas suirs, ši žemiškoji palapinė suirs, mes turime kitą“. Suprantate, mes apėjome tą, atributą, ateidami tiesiai iš Dievo; būti kūnu, būti gundomu ir išmėgintu nuodėme, kaip Adomas. Bet, kai Jo Žodžio išbandymas pasibaigs, tuomet mes būsime paimti į tą kūną, kuris buvo mums paruošas prieš pasaulio sukūrimą. Tai yra Žodis, kurį mes praleidome, tiesiog apeidami atėjome čia, kad būtume gundomi ir išmėginti. Jeigu mes būtume perėję tai, tuomet nebūtų buvę pagundos; mes būtume žinoję viską. Dėl šios priežasties Jėzus žinojo viską, nes Jis buvo Žodis, prieš tai, kai Jis tapo kūnu. Tuomet mes tampame Žodžiu.

⁸⁰ Čia mes esame formuojami į Žodžio atvaizdą, kad būtume Žodžio dalininkais, maitintumėmės Žodžiu, būdami iš anksto numatyti nuo pradžių; jūs matote tą nedidelę Gyvybės kibirkštį, kurią savyje turėjote iš pradžių, kai pradėjote savo kelionę. Daugelis iš jūsų gali ją prisiminti. Jūs prisijungėte prie tos bažnyčios ir prisijungėte prie *anos* bažnyčios, jūs išbandėte *vieną* ir *kitą*; niekas nesuteikė pasitenkinimo. Teisingai. Teisingai. Tačiau vieną dieną jūs tiesiog tai atpažinote. Teisingai.

⁸¹ Aną vakarą aš panašioje vietoje mokiaiu, manau, kad tai buvo Kalifornijoje ar Arizonoje, apie... Aš manau, kad jau esu čia

pasakojęs trumpą pasakojimą, apie žmogų, kuris patupdė vištą ir po ją padėjo erelio kiaušinį. Ir kuomet tas erelis išsilukšteno, jis buvo keisčiausiai atrodantis paukštis, kurį toms vištoms teko pamatyti. Bet jis buvo jų tarpe. Jis buvo—jis buvo bjaurus jų tarpe, kadangi jis tiesiog negalėjo suprasti kaip višta kudakuoja ir kasinėja toje mėšlo krūvoje ir ėda. Jis negalėjo to suvokti. Ji pasakydavo: „Brangusis, ateik čionai ir puotauk!“ Bet jis buvo erelis, jis tokiu būdu neėsdavo. Tai nebuvo jo maistas.

⁸² Taigi, ji sugaudavo žiogų ar dar ko, žinote, ir sukviisdavo mažus viščiukus. Ir visi tie maži viščiukai susirinkdavo drauge, kudakuodavo drauge ir ėsdavo. Bet mažasis erelis tiesiog negalėjo to daryti. Jam tai—tai neatrodė teisinga.

Taigi vieną dieną pasirodė jo mamytė, ieškodama jo.

⁸³ Ir jis girdėdavo tą vištų kudakavimą. Jis kaip galėjo stengėsi kudakuoti, bet jam tai nepavykdavo. Jis bandė cypsėti kaip viščiukai, bet jam tai nepavykdavo. Suprantate, jis buvo erelis. Jis, iš pat pradžių, jis buvo erelis. Jis tik buvo išperintas po vištą.

Tai kaip kai kurie bažnyčios nariai. Kiekvienas . . . Štai tokiu būdu tai yra; maždaug vienas iš vados, būtent taip.

⁸⁴ Bet vieną dieną jo mamytė praskrido viršuje, ir ji suklykė. Jis tai atpažino. Tai skambėjo teisingai. Kodėl? Jis iš pradžių buvo erelis.

Tokiu būdu yra su Evangelija, ar Žodžiu, ar Jėzaus Kristaus Jėga. Kai žmogus, kuris buvo iš anksto numatytas Amžinam Gyvenimui, jis išgirsta tą tikrą skambėjimą, Dievo šauksmą, niekas jo negali nuo To sulaikyti.

Bažnyčia gali pasakyti: „Stebuklų dienos praėjo“, - kudakudak, kud-kudak, kud-kudak. „Atsistok čia ir valgyk *tai*, ir atsistok čia, ir valgyk *tai*“.

⁸⁵ Tie diendaržio dalykai daugiau jam netiks. Jo ten nebėra! „Viskas įmanoma!“ Jis pakyla nuo žemės.

Štai kodėl, daugelis krikščionių šiandien - jie negali atplėšti savo kojų nuo žemės.

Senoji mamytė pasakė: „Sūnau, šok! Tu esi erelis. Pakilk čia, kur aš esu“.

Jis atsakė: „Mama, aš niekada gyvenime nebuvau pašokęs“.

⁸⁶ Ji tarė: „Na, tu tik šok! Tu iš pat pradžių esi erelis. Tu ne viščiukas“. Taigi jis pirmą kartą šokteli ir suplasnoja savo sparnais; nieko gero neišėjo, bet jis pakilo nuo žemės.

Štai tokiu būdu mes tai darome. Mes priimame Dievą tikėjimu, parašytu Žodžiu. Tame kažkas slypi; tai tas Amžinasis gyvenimas. Jūs buvo tam iš anksto numatytas.

⁸⁷ Jo senelis ir močiutė buvo ereliai. Jis buvo erelis, nuo pat pradžios. Ereliai nesikryžmina su kitais. Jis nėra hibridas, ne. Jis yra erelis.

⁸⁸ Tuomet, po to, kai jūs atpažinote, kad pats Dievo Žodis buvo Erelių Maistas, tuomet jūs palikote likusius dalykus. Jūs tuomet buvote suformuotas į gyvą gyvojo Dievo atvaizdą. Jūs išgirdote iš savo teofanijos. „Jei šis žemiškas kūnas suirs, mūsų laukia kitas“.

Jūs klausiate: „Ar tai tiesa, Broli Branhamai?“

Gerai, paimkime kelis erelius ir pažiūrėkime į juos keletą minučių. Buvo vardas, vyras vardu Mozė. Visi žino, kad pranašas yra vadinamas ereliu, Biblijoje.

⁸⁹ Buvo pranašas vardu Mozė. Ir vieną dieną Dievas pašaukė jį, ir neleido jam pereiti į šalį, ir jis—jis mirė ant Uolos. Angelai paėmė jį ir palaidojo.

Buvo kitas vyras, erelis, kuriam nereikėjo mirti. Jis tiesiog perėjo per Jordaną, ir Dievas pasiuntė žemyn vežimą; ir jis nusivilko šį kūno apdarą, ir pakilo, ir gavo amžiną apdovanojimą.

Po aštuonių šimtų metų, po aštuonių šimtų metų, ant Atsimainymo kalno, štai stovėjo tie du vyrai. Mozės kūnas buvo supuvęs šimtus metų, bet ten jis buvo tokiam pavidale, kad net Petras, Jokūbas ir Jonas jį atpažino. Amen! „Jei ši žemiškoji palapinė suirs“, jeigu jūs esate Dievo atributas čia, išreikštas žemėje, - „jūs turite laukiantį kūną, po to, kai paliekate šį kūną“. Jie buvo ten, stovėjo ant Atsimainymo kalno, savo teofanijoje. Nes jie buvo pranašai kuriems buvo atėjęs Žodis.

⁹⁰ Taip pat atkreipkime dėmesį į kitą pranašą, vieną kartą, Samuelio vardu. Jis buvo didis žmogus. Jis mokė Izraelį; pasakė jiems, kad jiems nederėtų turėti karaliaus. Jis pasakė: „Ar esu jums nors kartą pasakęs dalyką Viešpaties Vardu, kuris neišsipildė?“

Jie pasakė: „Ne. Viskas, ką tu pasakydavai Viešpaties Vardu, išsipildydavo“.

Jis buvo pranašas, ir jis mirė.

⁹¹ Maždaug po trijų ar keturių metų karalius pateko į bėdą; tai buvo prieš tai, kai buvo pralietas Jėzaus Kristaus Kraujas. Jis buvo rojuje. O Endoro ragana iškvietė, kad kas nors ateitų, ir nuramintų Saulių. Ir kai ragana išvydo jį stovintį, ji tarė: „Aš matau dievą kylantį iš žemės“.

⁹² Ir po to, kai žmogus mirė, buvo palaidotas ir supuvo kape, štai jis stovėjo tame urve, dėvėjo savo pranašo rūbus; ir tebebuvo pranašas, amen, nes jis pasakė: „Kodėl sudrumstei man ramybę, ar dėl to, kad tapai Dievo priešu?“ Stebėkite kaip jis pranašauja. „Rytoj vakare, šiuo laiku, tu būsi su manimi“. Jis vis dar buvo pranašas, nors jis buvo palikęs šį kūną.

Suprantate, jis pasireiškė čia, ir buvo to Žodžio dalis, ir jis įėjo iš kūno gyvybės atgal į kūną, kuris buvo jam paruoštas

prieš pasaulio sukūrimą. Jis įėjo į teofaniją, kuri buvo Žodis. Ar suprantate tai? Štai kur išeina visi tikintieji, kuomet mes iš čia išeiname.

⁹³ Tada, tame pavidale, uždanga tuomet yra pakeliama. Suprantate, jūs, taip pat, esate Žodis, kai jūs įeinatė į tai. Kaip mažas kūdikis; kaip aš neseniai minėjau. . .

⁹⁴ Dabar atkreipkite dėmesį. Šlovė Dievui už šių Antspaудų atidengimą, tai mano malda, kad žinoti šiuos dalykus!

⁹⁵ Dabar pasirodo tikras Melchizedeko apreiškimas. Koks? Jis buvo Dievas, Žodis, prieš Jam tampant kūnu; Dievas - Žodis. Kadangi, Jis turėjo būti; niekas kitas negalėjo būti toks nemirtingas kaip Jis. Suprantate, aš turėjau tėvą ir motiną; jūs taip pat. Jėzus turėjo tėvą ir motiną. „Bet šis Žmogus neturėjo tėvo, ir neturėjo motinos“. Jėzus turėjo prasidėjimo laiką; šis Žmogus neturėjo. Jėzus atidavė Savo gyvybę; šis Žmogus negalėjo, nes Jis buvo Gyvybė. Ir tai visada yra lygiai tas pats Žmogus. Tikiuosi Dievas jums tai apreišk. Lygiai tas pats Asmuo, visada.

⁹⁶ Atkreipkite dėmesį į šį titulą: „Teisumo Karalius“. Taigi, Hebrajams 7:2: „Teisumo Karalius ir taikos Karalius“. Jis yra abu karaliai. Dabar stebėkite, Hebrajams 7:2: „Teisumo Karalius, taip pat taikos Karalius“. Šioje vietoje Jis yra abu karaliai. Taigi, nuo to laiko kai Jis atėjo kūne ir gavo Savo kūną viršuje, Apreiškimo 21:16, Jis yra vadinamas „Karalių karaliumi“. Jis yra visais trim iš jų, drauge. Suprantate, Karalius Dievas, Karalius Teofanija, Karalius Jėzus. „Jis yra Karalių karalius“.

Viskas atitinka, lygiai kaip siela, kūnas ir dvasia, visi susijungia, kad sudarytų vieną.

⁹⁷ Taip pat, Jis yra Tėvas, kuris buvo iš pradžių; Sūnus; ir Šventoji Dvasia, Dvasia.

„Teisumo Karalius“, - Dvasios atributas; teofanija, „Taikos Karalius“, - teofanija; ir kūne Jis buvo „Karalių karalius“, - tas pats Asmuo.

⁹⁸ Kai teofanija, Mozė pamatė Jį, Išėjimo 33:2, Jis buvo teofanija. Mozė norėjo pamatyti Dievą. Jis išgirdo Jo balsą, girdėjo kaip Jis kalbėjo su juo, matė Jį ten krūme, kaip didelį Ugnies Stulpą. Ir jis paklausė: „Kas Tu esi? Aš noriu sužinoti Kas Tu esi“. Mozė pasakė. „Aš. . .“ „Jeigu Tu leisi man Tave pamatyti, norėčiau pamatyti Tavo veidą“.

⁹⁹ Jis pasakė: „Joks žmogus negali pamatyti Mano veido“. Jis pasakė: „Aš uždengsiu Savo ranka tavo akis, ir Aš praeisiu. Ir tu galėsi pamatyti Mano nugarą, bet ne Mano veidą“. Suprantate? Ir kuomet Jis tai padarė, tai buvo Žmogaus nugarą; tai buvo teofanija. Tuomet tai Žodis, kuris atėjo pas Mozė: „AŠ ESU“,

– tai buvo Žodis. Žodis atėjo pas Mozę Ugnies Stulpo pavidale, degančiame krūme – „AŠ ESU“.

¹⁰⁰ Kuomet Žodis iš teologijos...tiksliau, iš teofanijos. Atleiskite. Jis atėjo pas Abrahamą kaip Žmogus, po ažuolu. Dabar pažvelkite į tai. Ten pas Abrahamą atėjo Žmogus, trys žmonės, ir atsisėdo po ažuolu, trys. Ir atkreipkite dėmesį, po to, kai Jis pakalbėjo su Abrahamu... .

¹⁰¹ Kodėl Jis atėjo? Abrahamas buvo tas, kuris turėjo pažada ir ateinančio sūnaus žinią, ir taip pat jis buvo Dievo Žodžio pranašas, kuris pasitikėjo Dievo Žodžiu, neišpažino to, kas buvo prieštaringa. Ar matote koks tobulas yra Žodis? Žodis atėjo pranašui. Suprantate, ten buvo Dievas teofanijoje. Ir Biblijoje sakoma: „Žodis ateina pranašui“. Ir čia buvo Žodis teofanijoje.

Dabar jūs paklauskite: „Ar tai buvo Dievas?“

¹⁰² Abrahamas pasakė, kad tai buvo. Jis pasakė, kad Jo vardas, buvo, jis pavadino Jį Elohimu. Taigi Pradžios 1, jūs randate: „Pradžioje *Elohimas* sutvėrė dangų ir žemę“. Pradžios 18, mes randame, kad—kad Abrahamas pavadino šį Asmenį... kuris sėdėjo ten, ir su juo kalbėjo, ir galėjo pasakyti jam jo širdies paslaptis, pasakyti jam, ką Sarah galvojo, būdama už Jo. Abrahamas pasakė: „Tai yra Elohimas“. Jis buvo teofanijos pavidale. Ar suprantate tai? Atkreipkite dėmesį po... .

¹⁰³ Taigi mes sužinome, kad tuomet Jis buvo teofanijos pavidale. Jis pavadino Jį: „Viešpats Dievas, Elohimas“. Taigi, Pradžios 18, mes randame, kad tai yra tiesa.

¹⁰⁴ Dabar atkreipkite dėmesį, Abrahamas. Ten visi trys buvo drauge, bet kai Abrahamas sutiko tris, jis pasakė: „Mano Viešpatie“.

Bet kai Lotas, ten Sodomoje; du iš jų ten nuėjo, ir Lotas pamatė juos abu ateinančius, ir jis pasakė: „Mano Viešpačiai“. Suprantate, kame buvo esmė? Visų pirma - Lotas nebuvo pranašas, teisingai, ir nei jis buvo valandos pasiuntinys, taigi jis neturėjo jokio apreiškimo apie Jį. Tai būtent taip. Lotas galėjo pavadinti juos „viešpačiais“. Daugybei iš jų, jis būtų tebesakęs: „viešpačiai“.

Tačiau nesvarbu kiek jų pamatė Abrahamas, Tai vistiek buvo vienas Viešpats. Tai - Dievas. Šis buvo Melchizedekas.

¹⁰⁵ Atkreipkite dėmesį, po to, kai mūšis pasibaigė, Melchizedekas pateikė Savo pergalingam vaikui komuniją; pagalvokite apie tai, dalį Savęs! Dabar mes norime čia pamatyti. Provaizdyje, čia yra matoma - komunija. Po mūšio, Jis davė iš Savęs, kadangi komunija yra Kristaus dalis. Ir po to, kai kova baigiasi, po to, kai viskas baigta, jūs ištrūkote, tai, kada jūs tampate Kristaus dalimi, tampate šios Būtybės dalis. Ar suprantate tai?

106 Jokūbas grūmėsi visą naktį, ir nepaleido Jo, kol Jis jį palaimino. Teisingai. Kovėsi dėl Gyvenimo! Ir po to, kai kova baigiasi, tuomet Dievas duoda jums iš Savęs. Tai yra tikra Jo komunija. Truputis duonos ir bažnytinė ostija tik simbolizuoja Ją. Jums nederėtų jos imti, nebent jūs atkakliai kovojote ir tapote Dievo dalimi.

107 Atminkite, tuo metu komunija dar nebuvo įvesta, ne prieš Jėzaus Kristaus mirtį, bet šimtus ir šimtus, ir šimtus metų vėliau.

108 Bet Melchizedekas, po to, kai Jo vaikas Abrahamas iškovojo pergalę, Melchizedekas pasitiko jį ir davė jam vyno ir duonos; parodydamas, kad po to, kai ši žemiška kova pasibaigs, mes susitiksime su Juo danguje ir vėl priimsime komuniją. Tai bus Vestuvių vakarienė. „Aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus, ar nevalgysiu šio vaisiaus, iki Aš vėl valgysiu jį ir gersiu jį su jumis, Savo Tėvo Karalystėje“. Ar taip?

109 Atkreipkite dėmesį vėl, Melchizedekas nuėjo susitikti su Abrahamu, prieš jam sugrįžtant namo. Kokį gražų provaizdį mes čia turime! Melchizedekas susitinka su Abrahamu prieš jam sugrįžtant namo, po mūšio.

Mes susitinkame su Jėzumi ore, prieš mums sugrįžtant į Namus. Teisingai. Antras Tesalonikiečiams mums tai pasako: „mes sutiksime Jį ore“. Gražus provaizdis Rebekos, sutinkančios Izaoką, lauke, dienos vėsoje. „Mes sutiksime Jį ore“. Taip sako mums Antras Tesalonikiečiams. „Nes mes gyvieji ir išlikusieji nesutrukdydysime ar nesukliudysime tiems, kurie yra užmigę; nes nuskambės Dievo trimitas; mirusieji Kristuje prisikels pirmi; mes, kurie esame gyvi ir išlikusieji, būsime pagauti kartu su jais, sutikti Viešpatį ore“. Tobula, visi šie provaizdžiai.

110 Todėl, teofanija, jeigu jūs mirėte ir įėjote į tą teofaniją, (kas atsitinka?) teofanija ateina į žemę, kad paimtų atpirktą kūną. Ir jeigu jūs esate čia, ore, jūs paimate savo kūną, kad susitikti su teofanija, štai taip: „ir pagauti, ir einame susitikti su Viešpačiu ore“.

111 Kas yra šis Melchizedekas, jei ne Dievas!

112 Dabar mes čia aiškiai matome visą mūsų gyvenimo paslaptį, kelionėje, ir mirtyje, ir kur mes einame po to, kai mirštame. Taip pat, čia yra aiškiai matomas išankstinis numatymas. Dabar klausykite, atidžiai, kai mes to mokome.

113 Amžinojo tikslo etapai, kuriuos Jis turėjo Savo paslapyje, dabar buvo apreikšti, Atkreipkite dėmesį, vis dar išlieka trys etapai į tobulumą. Tiesiog lygiai kaip Jis atperka pasaulį; tuo pačiu būdu Jis atperka Savo Bažnyčią. Jis atperka žmones per tris etapus. Dabar pažvelkite. Pirmas yra išteisinimas, kaip pamokslavo Liuteris; antras - pašventinimas, kaip pamokslavo Veslis; trečias - Šventosios Dvasios krikštas. Teisingai. Tuomet ateina Paėmimas!

114 Taigi, pasaulis, kaip Jis atpirko pasaulį? Pirma, ką Jis padarė, kai jis nusidėjo - Jis nuplovė jį vandens krikštu. Teisingai. Tuomet Jis apšlakstė jį Savo Krauju, nuo kryžiaus, ir pašventino jį, ir pavadino jį Savu. Ir tuomet ką Jis daro? Kadangi Jis išplėšė iš jūsų visą pasaulį, ir viską atnaujino per liepsnojančią Šventosios Dvasios krikštą, Jis taip pat atnaujins pasaulį. Ir jis bus sudegintas Ugnimi, ir apvalytas nuo bet kokios bakterijos, milijonų mylių aukščio, viskas bus apvalyta. Ir tuomet bus Naujas Dangus ir Nauja Žemė, lygiai kaip jūs esate naujas kūrinys Kristuje Jėzuje, kuomet Šventoji Dvasia jus užvaldo. Suprantate, štai taip, viskas taip aišku, kad aiškiau ir būti negali. Viskas yra trijuose.

115 Fizinis gimimas yra trijuose. Kas įvyksta pirmiausia moteriai gimdančiai kūdikį? Kas pasirodo pirmiausiai? Vanduo. Kas pasirodo po to? Kraujas. Koks yra kitas procesas? Gyvybė. Vanduo, kraujas, dvasia.

Kas atsitinka su augalu? Supūna. Koks pirmas dalykas? Stiebelis. Kas toliau? Spurga. Kas toliau? Kevalas. Tuomet iš jo pasirodo grūdas. Tiesiog trys to etapai, kol yra pereinama į grūdą. Būtent taip.

116 Dievas tai patvirtina. Tai visada buvo tiesa. Dievas patvirtina, kad tai yra tiesa. Aiškiai parodo, kad tik iš anksto numatytieji yra paskirti atpirkimui. Ar suprantate tai? Leiskite man tai pakartoti. Iš anksto numatytieji, tik jie yra paskirti atpirkimui. Žmonės gali elgtis taip, galvoti, kad tokie yra, bet tikrame atpirkime yra tie, kurie yra iš anksto numatyti. Kadangi, pats žodis „*atpirkti*“ reiškia „sugražinti“. Ar taip? *Atpirkti* yra kažkas. . . Kažką *atpirkti*, tai: „sugražinti tai į jo pirmąją vietą“. Aleliuja! Todėl tik iš anksto numatytieji bus sugražinti, nes kiti neatėjo iš Ten. Suprantate: „sugražinti atgal!“

117 Nuo pradžių, būdami Amžini su Juo. . . Amžinas Gyvenimas, kurį jūs turėjote, Jo mintis apie tai, kuo jūs buvote, tik, Jis norėjo, kad jūs. . . Jis norėjo, kad aš stovėčiau prie sakyklos, sakykime. Jis norėjo, kad ši vakarą jūs sėdėtumėte kėdėje. Tuomet mes tarnaujame Jo Amžinajam tikslui. Ir tas, kuris paliko namus, į žemę atėjo tik tam, kad tarnautų Jo tikslui. Ar taip? Gerai. Tuomet, po to, kai tai baigta, tai sugražinama atgal į pašloviną būseną; tai subrendo ir vėl sugražinta atgal.

118 Nenuostabu kodėl Paulius galėjo pasakyti, kai jie statė ešafotą jo galvos nukirtimui; jis pasakė: „O mirtie, kur tavo geluonis? O kape, kur tavo pergalė? Bet ačiū Dievui, Kuris suteikia mums pergalę!“ Jis pasakė: „Mirtie, pasakyk, kur tu gali mane priversti šaukt! Kape, pasakyk, kaip ketini mane sulaikyti! Nes, aš esu valdytojas Amžino Gyvenimo“. Amen! Jis tai atpažino. Mirtis, pragaras, kapas - niekas negalėjo jo sulaikyti. Ir niekas negali mūsų sužeisti - turime Amžiną

Gyvenimą! Jis suvokė, kad jis buvo palaimintas Amžinuoju Gyvenimu.

¹¹⁹ Lygiai kaip mažas rasos lašelis. Jeigu aš suprantu, jis yra. . . Aš ne daug žinau apie chemiją. Bet, tai turėtų būti drėgmės ar atmosferos atšalimas. Ir kuomet naktį atšala ir sutemsta, jis krenta iš dangaus ir nusileidžia ant žemės. Jis iš kažkur nukrenta. Tačiau kitą rytą prieš saulei patekant, jis ten guli, mažutėlis, virpantis lašelis. Bet tiesiog palaukite kol pakils saulė, stebėkite kaip jis pradės žibėti. Jis laimingas. Kodėl? Saulė ruošiasi pakviesti jį tiesiai atgal ten, iš kur jis atėjo.

Ir tokiu būdu yra su krikščioniu. Aleliuja! Mes žinome, kai mes įžengiame į Dievo Artumą, kažkas mumyse mums sako, kad mes iš kažkur atėjome, ir mes vėl sugrįšime per tą Jėgą, kuri traukia mus.

¹²⁰ Mažas rasos lašelis, jis spindi ir žiba, ir šaukia, nes jis žino, kad jis atėjo iš viršaus, ir ta saulė ruošiasi pritraukti jį vėl tiesiai atgal į viršų.

Ir žmogus, esantis Dievo atributas, gimęs iš Dievo, žino, aleliuja, kai jis būna ryšyje su Dievo Sūnumi, vieną dieną jis bus pakeltas iš čia aukštytyn. „Ir jeigu Aš būsiu pakeltas nuo žemės, Aš prie Savęs patrauksiu visus“. Amen!

¹²¹ Taigi atkreipkite dėmesį, dabar, mes suprantame Melchizedeką ir kodėl Marija nebuvo Jo motina. Dėl šios priežasties Jis pavadino ją „moterimi“, ne „motina“. „Jis neturėjo tėvo“, - nes Jis buvo Tėvas, amžinasis Tėvas, trys Viename. „Jis neturėjo motinos“, - tikrai ne. Jis neturėjo tėvo, nes Jis buvo Tėvas. Kaip kartą pasakė poetas, pasakydamas didį komplimentą Jėzui, jis pasakė:

„AŠ ESU, kuris kalbėjo Mozei degančiame
ugnies krūme,
AŠ ESU Abrahamo Dievas, Ryški ir Rytinė
Žvaigždė.
AŠ ESU Alfa, Omega, pradžia nuo pabaigos.
AŠ ESU visa kūrinija, ir Vardas yra Jėzus“.
(Teisingai.)
O, kuo jūs sakote Mane esant, ir iš kur jie sako
Aš atėjau,
Ar jūs žinote Mano Tėvą, ar galite pasakyti Jo
Vardą? (Aleliuja!)

¹²² Tai yra Tėvo Vardas! Taip: „Aš atėjau Mano Tėvo Vardu, o jūs Manęs nepriėmėte“. Suprantate? Žinoma, Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

¹²³ Ir šis Melchizedekas tapo kūnu. Kai Jis atėjo, Jis apreiškė Save kaip žmogaus Sūnų, kaip Pranašą. Jis atėjo trijuose Sūnaus varduose; žmogaus Sūnus, Dievo Sūnus, Dovydo Sūnus.

124 Kai Jis buvo čia žemėje, Jis buvo Žmogus, kad išpildytų Raštą. Mozė pasakė: „Viešpats, tavo Dievas, iškels Pranašą, tokį, kaip aš“. Todėl Jis turėjo ateiti kaip Pranašas. Jis niekada nepasakė: „Aš esu Dievo Sūnus“. Jis pasakė: „Aš esu žmogaus Sūnus. Ar jūs tikite žmogaus Sūnumi?“ Nes, tai ką Jis turėjo paliudyti, kadangi tai kuo Jis ir buvo.

Dabar Jis yra atėjęs kitu sūnaus Vardu - Dievo Sūnus; nematomas, Dvasia.

Ir kai Jis vėl ateis, Jis yra Dovydo Sūnus, kad sėdėtų Jo soste.

125 Taigi, kai Jis buvo čia ir buvo tapęs kūnu, Jis buvo vadinamas: „žmogaus Sūnus“. Taigi, kaip Jis paskelbė pasauliui apie Save kaip apie žmogaus Sūnų, Pranašą?

126 Vieną dieną aš pasakojau istoriją apie Petrą ir Andriejų, jo brolių. Jie buvo žvejai, o jų tėvas Jona buvo didis senų laikų tikintysis. Vieną dieną, jie sakė, kad jis sėdėjo ant valtės krašto. Jis pasakė: „Sūnūs, jūs žinote kaip mes meldėmės, kai mums reikėjo žuvies“. Jie buvo žvejai verslininkai. Jis pasakė: „Mes pasitikėjome Dievu, Jehova, dėl savo pragyvenimo. Ir dabar aš senstu; aš negaliu daugiau su jumis berniukai pasilikti. Ir aš visada, kaip visi tikri tikintieji, laukiau to laiko, kai tas Mesijas ateis. Mes turėjome visokios rūšies apsimetėlių, bet vieną dieną ateis Tikrasis“. Ir jis pasakė: „Kai šis Mesijas ateis, aš nenoriu, kad jūs berniukai, būtumėte suklaidinti. Šis Mesijas nebus tiesiog teologas. Jis bus Pranašas, kaip mūsų pranašas Mozė, kurį mes sekame, - jis pasakė . . .“

Taigi, bet kuris žydas tiki savo pranašu. Jis yra išmokytas tai žinoti. Ir jeigu pranašas sako, kad kažkas yra taip, tuomet tai yra tiesa. Tačiau Dievas pasakė: „Jei bus jūsų tarpe dvasiškas ar pranašas, Aš, Viešpats apreiškiu Save jam. Ir ką jis pasakys, išsipildys, tuomet klausykite jo ir bijokite jo; bet jei ne - tuomet visiškai jo nebijokite“. Suprantate? Taigi tai buvo pranašo patvirtinimas.

127 „Todėl Mozė buvo tikrai patvirtintas pranašas, ir jis pasakė: „Viešpats, tavo Dievas, iškels iš tavo tarpo, iš tavo brolių, Pranašą, tokį, kaip aš. Ir visi, kas jo neklausys bus pašalinti iš tautos“. Jis pasakė: „Taigi, vaikai, prisiminkite tai, kaip hebrajai, mes tikime Dievo patvirtintais pranašais“.

Dabar įdėmiai klausykite. Nepraleiskite to. Ir jis pasakė: „Kai ateis Mesijas, jūs atpažinsite Jį, nes Jis bus Pranašas-Mesijas. Taigi, jie sako, kad praėjo keturi šimtai metų. Mes neturėjome pranašo nuo Malachijo, bet Jis bus!“

128 Vieną dieną, po jo mirties, po kelerių metų, jo sūnus Andriejus vaikščiojo pakrante. Ir jis išgirdo žmogų iš dykumos, sakantį: „Tas Mesijas dabar stovi jūsų tarpe!“ Tas didelis erelis, kuris pakilo virš dykumos ir skriejo ten, pasakė: „Tiesiog dabar Mesijas yra jūsų tarpe. Mes dar Jo nepažįstame, bet Jis stovi jūsų

tarpe. Aš Jį atpažinsiu, nes aš pamatysiu iš Dangaus nužengiantį ženklą“.

Vieną dieną jis pasakė: „Ten, štai Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmę!“

Nuėjo . . . šis vyras nuėjo, kad surastų savo brolių. Jis pasakė: „Simonai, aš noriu, kad tu ateitum štai čia; mes suradome Mesiją“.

„O, eik sau, Andriejau! Tu geriau žinai nei tai!“

„O, aš žinau. Bet, tas, šis Žmogus yra kitoks“.

„Kur Jis yra? Iš kur Jis atėjo?“

„Jėzus iš Nazareto“.

„Iš to mažo nedoro miesto? Na, Jis negali ateiti iš nedoros, purvinos vietos kaip ta“.

„Tu tik ateik ir pažiūrėk“.

¹²⁹ Galiausiai vieną dieną jis įtikino jį ateiti ir pažiūrėti. Taigi, kai jis atėjo priešais šį Mesiją, Jėzus ten stovėjo ten, kalbėdamas žmonėms. Kai jis priėjo prie Jo iš priekio, Jis pasakė: „Tavo vardas yra Simonas, ir tu esi Jonos sūnus“. Tai ir padarė. Jis turėjo Karalystės raktus. Kodėl? Jis žinojo, kad tas Žmogus jo nepažinojo. Ir kaip Jis pažino jį, ir tą dievobaimingą, seną tėvą, kuris buvo jį išmokęs kaip patikėti Mesijų?

¹³⁰ Ten stovėjo vyras, vardu Pilypas. O, jis labai susijaudino! Jis pažinojo kitą vyrą, su kuriuo tyrinėjo Bibliją. Jis nuėjo, už kalvos, ir surado jį ten, jo alyvmedžių sode. Jis buvo atsiklaupęs, meldėsi. Jie drauge turėjo daug Biblijos pamokų, todėl jis atėjo ten. Ir jis pasakė, po to, kai jis pabaigė melstis, jis tarė: „Ateik, pažiūrėk, Ką mes suradome; Jėzų iš Nazareto, Juozapo sūnų. Jis yra Mesijas, kurio laukiame“.

Dabar aš girdžiu Natanaelį sakantį: „Taigi, Pilypai, gal tu netekai galvos, ar ką?“

¹³¹ „O, ne. Ne. Dabar leisk man pasakyti tau. Tu žinai, mes kartu tyrinėjome Bibliją, ir ką pasakė pranašas apie tai koks bus Mesijas?“

„Jis bus Pranašas“.

„Ar prisimeni tą seną žveją iš kurio tu pirikai žuvi, tą, kuris neturėjo net išsilavinimo, kad galėtų parašyti savo vardą, vadinamą Simonu?“

„Taip. Aha“.

¹³² „Jis atėjo. Ir žinai ką? Šis Jėzus iš Nazareto pasakė jam, kad jo vardas buvo Simonas, pakeitė Jo vardą į Petra, kuris reiškia „mažas akmuo“ ir pasakė jam, kas buvo jo tetis“.

„Na“, - jis pasakė—jis pasakė, - „Aš nežinau. Argi gali būti kas gero iš Nazareto?“

133 Jis tarė: „Nekalbėkime apie tai; tiesiog ateik ir pažiūrėk“. Tai gera mintis: „Ateik ir pažiūrėk“.

Todėl ten atėjo Pilypas, atsivesdamas Natanaelį. Ir kai jis pradėjo eiti, Jėzus, greičiausiai stovėjo kalbėdamas, greičiausiai meldėsi už ligonius maldos eilėje. Ir kai jis priėjo ten, kur buvo Jėzus, Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: „Štai izraelitas, kuriame nėra klastos“.

134 Taigi, jūs sakote: „Na, taip pasakė dėl to, kaip jis buvo apsirengęs“, O, ne. Visi rytiečiai rengiasi vienodai. Jis galėjo būti siras, ar būti bet kas kitas; su barzda, apdaru.

135 Jis pasakė: „Štai izraelitas, kuriame nėra klastos“, kitur – „nuoširdus, sąžiningas žmogus“.

Na, tai kaip ir nustebino Natanaelį. Ir jis pasakė: „Rabi“, – tai reiškia „mokytoju“. „Rabi, iš kur Tu mane pažįsti? Iš kur Tu žinai, kad aš buvau žydas? Iš kur Tu žinai, kad aš buvau nuoširdus, neturintis klastos?“

136 Jis tarė: „Prieš Pilypui pakviečiant tave, kai tu buvai po medžiu, Aš mačiau tave“. Uh! Už penkiolikos mylių, kitoje krašto pusėje, dieną prieš tai.

Ką jis atsakė? „Rabi, Tu esi Dievo Sūnus. Tu esi Izraelio Karalius!“

137 Bet ten stovėjo tie kunigai, ten, savimi patenkinti, kupini manierų, pasakė: „Šis žmogus yra Beelzebubas, ateities spėjėjas“.

Jėzus pasakė: „Aš jums atleisiu už tai“.

138 Taigi, nepamirškite, jie niekada to nepasakė garsiai, bet jie tai pasakė savo širdyse. „Ir Jis suprato jų mintis“. Teisingai. Tai ką sako Biblija. Vadinkite tai *telepatija*, jei jūs to norite, bet Jis—Jis suprato jų mintis.

139 Ir Jis pasakė: „Aš atleidžiu jums už tai. Tačiau vieną dieną ateis Šventoji Dvasia ir padarys tą patį dalyką“, – po Jo išėjimo; „pasakysite žodį prieš Ją – niekada nebus atleista šiame pasaulyje ar ateisiančiame pasaulyje“. Ar taip? [Susirinkusieji sako: „Amen“—Red.] Taigi, tai buvo žydai.

Tuomet vieną dieną Jam reikėjo eiti į Samariją. Bet tiesiog prieš mums tai padarant, mes randame moterį, ar . . .

140 Vyras, jam praeinant pro vartus, vadinamus „Gražieji“ – jis buvo išgydytas. Ir Jėzus žinojo jo padėtį, ir pasakė jam: „Pasiimk savo gultą ir eik namo“. Ir jis taip padarė, ir pasveiko.

Tuomet mes sužinome, kad žydai, kai kurie iš jų priėmė Jį. Kai kurie tuo tikėjo; kai kurie – ne. Kodėl jie netikėjo tuo? Jie nebuvo iš anksto numatyti Gyvenimui. Jie nebuvo to atributo dalimi.

141 Dabar atminkite, jie buvo kunigai ir didingi vyrai. Ir Jėzus. . . Pagalvokite apie tuos teologus ir kunigus, žmones,

kurių gyvenime jūs negalėtume surasti trūkumo. Jėzus pasakė: „Jūs esate iš savo tėvo velnio, ir jūs darote jo darbus“. Pasakė: „Jeigu būtumėte iš Dievo, jūs tikėtumėte Manimi. Jeigu jūs negalite tikėti Manimi, tikėkite—tikėkite darbais, kuriuos Aš darau; jie liudija kas Aš esu“.

¹⁴² Taigi, Biblijoje sakoma, kad: „Jėzus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Jėzus pasakė: „Darbus, kuriuos Aš darau, darys taip pat tas, kuris Manimi tiki“. Teisingai? Atkreipkite dėmesį, dabar tai buvo tikrasis Melchizedekas.

¹⁴³ Taigi atkreipkite dėmesį, dar kartą, ten buvo tik trys žmonių rasės.

Jūs esate girdėję mane sakantį, kad aš buvau atsiskyrimo šalininkas. Aš esu. Visi krikščionys yra atsiskyrimo šalininkai; ne odos spalvos atskyrimo, bet dvasios atskyrimo. Žmogaus odos spalva neturi su tuo nieko bendro. Jis yra Dievo vaikas per Gimimą. Tačiau krikščioniui, Dievas pasakė: „Atsiskirk dėl Manęs!“ „Išeik iš jų tarpo“, - ir panašiai. Jis yra atsiskyrimo šalininkas, nuo nešvaros, tarp tiesos ir netiesos.

¹⁴⁴ Tačiau atkreipkite dėmesį, tuomet jie turėjo atsiskyrimą, rasiinį atsiskyrimą, tai buvo samariečiai.

Ir žemėje yra tik trys žmonių rasės; jeigu mes tikime Biblija; tai yra Chamo, Šemo ir Jafeto žmonės. Tai yra trys Nojaus sūnūs. Mes visi iš ten kilome. Teisingai. Tai visus mus padaro kilusius iš Adomo, ir tai daro mus visus broliais. Biblijoje pasakyta: „Iš vieno kraujo Dievas sukūrė visas tautas“. Mes visi esame broliai, per kraują. Juodaodis žmogus gali duoti kraujo baltaodžiui kraujo perpylimui, ir atvirksčiai. Baltaodis žmogus gali duoti japonui, geltonodžiui žmogui, ar indui, raudonodžiui žmogui, ar bet kuriam kitam, ar jafeto kilmės žmogui, ar bet kuriam, jis gali jam duoti kraujo perpylimui, kadangi mes visi esame to paties kraujo. Mūsų odos spalva, vieta, kurioje gyvenome, neturi su tuo nieko bendro.

Bet kai mes atsiskiriame, tai kai mes išeiname iš pasaulio, kaip Jis išvedė Izraelį iš Egipto. Tai, kada mes esame atskirti nuo pasaulio dalykų.

¹⁴⁵ Taigi, jie buvo Chamo, Šemo ir Jafeto žmonės. Ir jeigu mes turėtume laiko atsekti genealogijos linijas, jūs galėtumėte pamatyti iš kur kilo anglosaksai. Taigi, tai buvo žydai... Samarietis, kuris buvo pusiau žydas ir pagonis, kuris susituokė su pagonėmis Balaamo metu, ir Moabo. Jie buvo samariečiai. Ir ten buvo žydai ir pagonys.

Taigi, mes anglosaksai su tuo iš vis neturime nieko bendro. Mes netikėjome jokiū Mesiju, ar kažkuo kitu. Mes jo nelaukėme. Mes buvome atvesti po to.

Jėzus atėjo pas Savus, ir Savieji Jo nepriėmė. Ir Jis pasakė Savo mokiniams: „Neikite pagonių keliu, bet geriau eikite pas

prarastas Izraelio avis“. Ir Jis ėjo tik pas prarastas Izraelio avis. Ir stebėkite, Jis apreiškė Save kaip žmogaus Sūnų, Žydu akivaizdoje. Jie Tai atmetė.

Taigi, samariečiai, būdami pusiau žydai ir pagonys, jie taip pat tikėjo ir laukė Mesijo.

O mes - ne. Mes buvome pagonys su vėzdais ant nugarų, garbinome stabus; pagonys.

¹⁴⁶ Tačiau dabar, vieną dieną, Švento Jono 4, Jam reikėjo eiti per Samariją, pakeliui į Jerichą. Bet Jis nuėjo aplink per Samariją. Ir Jam ten beeinant, Jis prisėdo ant šulinio už miesto vadinamu Sicharas. Ir šulinys, jeigu esate ten buvę, tai nedidelė atvira vieta, tokia kaip ši, čia. Ir ten yra viešas vandens šaltinis, prie kurio jie visi ateidavo. Ir moterys ateidavo iš ryto, prisipildavo savo indus vandens, ir užsidėdavo ant galvos, ir po vieną ant kiekvieno klubo, ir su jais eidavo taip tiesiai, kaip tik galėdavo, niekada neišliedavo nei lašelio; kalbėdavo viena su kita. Taigi, jos ateidavo, žmonės ten ateidavo.

¹⁴⁷ Taigi tai buvo apie vienuoliktą valandą dienos. Taigi, Jis pasiuntė Savo mokinius į miestą nupirkti kažkiek produktų, maisto. Ir kol jie buvo išvykę. . .

¹⁴⁸ Ten buvo prastos reputacijos moteris. Šiandien mes ją pavadintume, raudonųjų žibintų moterimi, arba prostitute. Ji turėjo labai daug vyrų. Taigi, Jėzui ten besėdint, apie vienuoliktą valandą atėjo ši moteris. Suprantate, ji negalėjo ateiti kartu su nekaltomis mergelėmis, kai jos ėjo iš ryto pasisemti vandens skalbimui; ji turėjo palaukti kol jos visos. . . Jos nesusimaišydavo taip, kaip jos tai daro dabar. Ji buvo paženklinta. Taigi tuomet, ji atėjo pasisemti šiek tiek vandens, tada ji tiesiog priėjo prie senos šulinio gervės, ir ašotį įnėrė į kilpas, ir pradėjo jį leisti žemyn.

Ji išgirdo Kažką sakantį: „Moterie, atnešk Man gerti“. Taigi, nepamirškite, tai yra Melchizedekas. Tai yra Jėzus, vakar, žmogaus Sūnus.

¹⁴⁹ Ir ji apsidairė aplinkui, ir pamatė Žydą. Todėl ji pasakė: „Pone, yra netinkama žydui kažko prašyti iš samariečio. Aš esu moteris iš Samarijos, todėl Tau nederėjo prašyti. Tau nederėjo manęs prašyti tokio dalyko. Kartu mes negalime turėti jokių reikalų“.

¹⁵⁰ Jis atsakė: „Bet jeigu tu būtum žinojusi Kas su tavimi kalba, tu būtum Manęs prašiusi gerti“.

Ji pasakė: „Kaip Tu ketini jo pasemti? Šulinys yra gilus, o Tu neturi su kuo pasemti“.

¹⁵¹ Jis tarė: „Vanduo, kurį Aš duodu yra Gyvybės Vanduo, trykštantis į Amžinąjį Gyvenimą“.

Jis kalbėjo su ja tol, kol Jis nustatė kokia buvo jos būseną. Ir tuomet. . . Stebėkite, ką Jis jai dabar pasakė: „Eik, pakviesk savo vyrą ir ateik čia“.

Ir ji pasakė: „Aš neturiu vyro“.

¹⁵² Jis pasakė: „Tu pasakei tiesą, nes esi turėjusi penkis, ir tas, su kuriuo dabar gyveni nėra tavo. Taigi, čia, tu pasakei tiesą“.

Pastebėkite skirtumą tarp tos moters ir to kunigų būrio. Ji žinojo apie Dievą daugiau nei tas visas būrys kunigų, kartu paėmus.

¹⁵³ Ji tarė: „Pone, aš matau, kad Tu esi Pranašas“. Ji pasakė: „Mes neturėjome pranašo keturis šimtus metų. Taigi, mes žinome, kad Mesijas ateina. Ir kai Mesijas ateis, tai yra tai ką Jis darys“. Tai buvo Mesijo ženklas, nes Jis buvo žmogaus Sūnus. Pasakė: „Tai yra tai, ką Jis darys, kai Jis ateis. Tu turėtum būti Jo pranašas“.

¹⁵⁴ Jis atsakė: „Aš esu Jis“. Niekas kitas to negalėjo pasakyti.

¹⁵⁵ Ji išmetė tą vandens indą ir nubėgo į miestą, ir pasakė: „Ateikite pažiūrėti Žmogaus, Kuris pasakė man, ką aš esu padariusi. Argi Šitas nėra pats Mesijas?“

Taigi atminkite, Jis pažadėjo padaryti tą patį pagonių rasės pabaigoje.

Žydai keturis tūkstančius metų laukė to Mesijo, keturis tūkstančius metų mokymo, kad Jis ateina, ir ką Jis darys, kai Jis ateis, ir jie nesugebėjo Jo pamatyti, arba nesugebėjo to atpažinti. Ir kuomet Jis apreiškė Save pačios Biblijos apibūdinimu, kur Jis pasakė, kad Jis darys, kai Jis buvo teofanija, ir po to tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, jie nesugebėjo to pamatyti, ir vadino Jo darbus velnio darbais.

¹⁵⁶ Dabar mes turėjome du tūkstančius metų mokymo, pereinančius iš Romos katalikų bažnyčios, po apaštalų. Tuomet mes praėjome per Romos katalikus, graikus ir panašiai, iki pat Liuterio periodo, ir Veslio, kas daugiau, iškilo devyni šimtai skirtingų organizacijų. Jie turėjo visus šiuos periodus, mokinami.

Dabar Jis pažadėjo, tiesiog prieš pat ateinant paskutiniajam laikui, kad vėl bus Sodomos ir Gomoros paveikslas, „Kaip tai buvo Sodomos dienomis, taip bus artėjant laiko pabaigai, žmogaus Sūnus vėl Save apreišk“.[Tuščia vieta juostoje—Red.]

„Dar šiek tiek, ir pasaulis Manęs daugiau nematys; bet jūs Mane matysite, nes Aš“, - asmeninis įvardis, - „Aš būsiu su jumis, netgi jumyse, iki pabaigos, pasaulio pabaigos. Aš būsiu su jumis“. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Suprantate?

¹⁵⁷ Suprantate, *samarietė*, buvo faktiškai, iš mano praėjusio vakaro pamokslu, - buvo Hagara, suprantate, iškreiptos rūšies. *Žydė* buvo Sarah, arba buvo „Sarah-jietė“. Bet *pagonis* yra iš Marijos, Karališkos Sėklos, Abrahamo Karališkos Sėklos.

¹⁵⁸ Taigi, yra pažadėta, kad šiomis paskutiniosiomis dienomis, kad, tas pats Dievas, tas pats Kristus, sugrįš čia ir apreikš Save kaip žmogaus Sūnų.

Kodėl? Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ir jeigu Jis leistų tiems žydams tai praleisti, ir duotų jiems tą Mesijo ženklą, ir tuomet užbaigtų pagonių mokymą, ir leistų jiems tiesiog toliau likti teologijoje, - Jis būtų neteisingas. Jis turi padaryti tą patį dalyką, kadangi Biblijoje yra pasakyta, try- . . . Hebrajams 13:8: „Jis yra tas pats“.

Ir Jis pažadėjo Malachijo 4, ir kitose skirtingose Rašto vietose, kad, paskutinėmis dienomis, bažnyčia bus lygiai tokia pat, kokia ji yra šiandien, ir pasaulis bus toks.

¹⁵⁹ Pažvelkite į šiandienos pasaulį. Pažvelkite į Sodomos būklę. Pažvelkite į žemės drebėjimus įvairiose vietose, ir dalykus, kurie vyksta. Pažvelkite į bažnyčią ir kokioje ji yra Babilono sumaištyje. Pažvelkite į jos pasiuntinį, į Oralą Roberts ir Bilį Greham.

G-r-e-h-a-m, apskritai pirmą kartą turime pasiuntinį, visoms bažnyčioms, kurio vardas baigiasi raidėmis „h-a-m“, kaip Abraham. A-b-r-a-h-a-m yra septynios raidės. G-r-e-h-a-m yra šešios raidės. Kam jis skirtas? Pasauliui. Šeši yra žmogaus skaičius. Žmogus buvo sukurtas šeštą dieną. Tačiau septyni yra Dievo skaičius.

¹⁶⁰ Dabar pažvelkite į juos ten Sodomoje. Ir ten yra jiems kalbantys jų pasiuntiniai.

Tačiau tuomet kur yra karališka Abrahamo Sėkla? Kur yra jų ženklas, apie kurį Jis pasakė? „Kaip tai buvo Sodomos dienomis“, - kai Dievas nužengė ir pasireiškė žmogaus kūne, ir pasakė, ką Sarah galvojo savo širdyje, palapinėje už Jo, paskutinis ženklas prieš tai, kai pagonių pasaulis buvo sunaikintas ugnimi. Ir Bažnyčia turi savo paskutinį ženklą prieš tai, kai visas pasaulis bus sunaikintas, pagonių karalystė bus sunaikinta ugnimi ir Dievo rūstybe. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

¹⁶¹ Tas Melchizedekas buvo kūnas, atstovaudamas Save žmogaus kūne; ir po to vėliau Jis tapo kūnu. Ir dabar, ši vakarą, Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen“— Red.]

¹⁶² Kas yra šis Melchizedekas, tuomet, tai yra tas pats vakar, šiandien. . . „Niekada neturėjo tėvo, niekada neturėjo motinos; Jis niekada neturėjo dienų pradžios, Jis niekada neturėjo jokios gyvenimo pabaigos“. Ir Jis sutiko Abrahamą, ir kokios rūšies ženklą Jis parodė? Tuomet, kai Jis tapo kūnu, Jis pasakė, kad tai ir vėl pasikartos prieš pat laiko pabaigą. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Aš tikiu tuo. [„Amen“.]

Pasimelskime.

163 Brangus Dieve, Aš tikiu Raštu, kuriame Tu pasakei, kad Tu buvai: „tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Ir nuoširdžiai savo širdyje, Viešpatie, aš žinau, kad kažkas turi įvykti. Aš negaliu konkrečiai to įvardinti. Aš bijau ką nors pasakyti, Viešpatie. Tu žinai Savo tarno širdį.

164 Ir kiek kartų, per visą laikotarpį, kai Tu pasiūsdavai dalykus, – žmonės to nesuprasdavo. Žmogus pastoviai šlovina Dievą už tai, ką Jis padarė, ir sako, kokius didžius dalykus Jis ketina padaryti, tačiau ignoruoja tai, ką Jis daro. Taigi tai buvo visame laikotarpyje. Kodėl Romos bažnyčia nesugebėjo pamatyti Švento Patriko kaip Dievo pranašo? Kodėl jie nužudė Zaną d'Ark, kai ji buvo pranašė, sudegino ją kaip raganą? Tėve, tai visada praeina nepastebimai. Tu paslepi tai nuo protingųjų ir išmintingųjų akių. Ne nuostabu, kad Tu pasakei tiems kunigams: „Jūs papuošiate pranašų kapus, ir jūs esate tie, kurie juos ten paguldė“. Po to, kai jų nebelieka – jie pamato savo klaidą. Jie visada Tave persekioja, Viešpatie, nesvarbu kokiame pavidale Tu ateini.

165 Aš meldžiu, ši vakarą, Dieve, tiesiog dar kartą. Rytoj mes suplanavome būti . . . vykti į Tusoną. Kitose pasaulio dalyse, kituose miestuose mes privalome pamokslauti. Bet, Brangus Dieve, čia gal yra atvykėlių, kurie niekada neturėjo . . . Jie girdėjo pamokslaujamus Žodžius, bet niekada nėra matę kaip Tai pasireiškia.

Kaip aš prašiau Tavęs pradžioje. Kuomet tie mokiniai, Kleopas ir jo draugas, ėjo iš Emauso, ėjo keliu, ir Tu išėjai iš už krūmo, ir pradėjai su jais kalbėti, po prisikėlimo, jiems pamokslavai. Na, Jis pasakė: „Kvailiai, lėtos širdies. Ar nežinote, kad Kristus turėjo iškentėti tuos dalykus, ir po to įeiti į Savo šlovę?“ Bet jie vistiek to neatpažino. Visą dieną jie ėjo su Tavimi, ir vistiek Tavęs neatpažino. Bet vieną vakarą . . .

Atėjo vakaras, jie privertė Tave įeiti vidun. Kai jie įėjo į nedidelę užėigą ir uždarė duris, tuomet Tu padarei kažką lygiai taip pat, kaip Tu buvai padaręs prieš Tavo nukryžiuvimą, ir jie atpažino, kad tai buvo prisikėles Kristus. Po keleto akimirku Tu buvai už uždangos ir dingai. Jie greitai išbėgo ir papasakojo mokiniams: „Viešpats yra tikrai prisikėles!“

166 Tėve Dieve, aš tikiu, kad Tu vis dar esi gyvas. Aš žinau, kad Tu esi. Ir Tu tiek daug kartų esi mums tai įrodęs. Ar Tu galėtum tai padaryti dar kartą dėl mūsų, Viešpatie? Jei mes radome malonę Tavo akyse, tegul tai įvyks dar kartą. Aš esu Tavo tarnas; šie yra Tavo tarnai čia. Viešpatie, viskas, ką pasakiau būtų neverta . . . Tik vienas žodis iš Tavęs būtų daugiau už tai, ką pasakiau šių penkių vakarų metu, ar per penkis pamokslus. Tai būtų daugiau, tik vienas žodis iš Tavęs. Ar gali prabilti, Viešpatie, kad žmonės galėtų žinoti, kad aš pasakiau jiems Tiesą? Suteik tai, Dieve. Aš prašau to Jėzaus Vardu, dar kartą. Amen.

167 Taigi, aš jūsų nepažįstu. Aš pažįstu kai kuriuos žmones. Aš pažįstu šį berniuką, sėdintį čia. Aš pažįstu Bilį Dauch, sėdintį tiesiai ten. Aš noriu. . . Čia yra brolis Bleir, Rodni Koks. Yra sunku ten pamatyti.

Šioje pusėje, tiesiog dabar aš nematau nei vieno, faktiškai, kurį aš pažinočiau.

168 Dabar kas iš jūsų čia žino, kad aš jums esu nepažįstamas? Pakelkite savo rankas, tie, kurie žinote, kad aš apie jus nieko nežinau, pakelkite savo rankas abejose pusėse.

Kiek iš jūsų čia yra su kuriais yra kažkas negerai, ar kažkas, ką jūs žinote, kad aš apie tai nieko nežinau? Ar nepakeltumėte savo rankos.

Taigi, tai man būtų visiškai, absoliučiai visiškai neįmanoma, kad kažką žinočiau apie jus. Priešingu atveju, tuomet, tai turėtų ateiti iš tam tikro Dvasios apreiškimo.

Ir kadangi aš sakiau jums šių visų vakarų metu, ir ši vakarą, kad Jis nėra miręs; Jis yra čia, ir pažadėjo padaryti tą patį. Ir pažadėjo, kad paskutinėmis dienomis ateis laikas, pagal Malachijo 4 ir pagal Šventąją Luką, kad Jis vėl pasirodys žmogaus pavidale tarp Savo žmonių, ir padarys tuos pačius dalykus, ir parodys tą patį, tą patį Mesijo ženklą. Kiek iš jūsų žino tai, jūs Biblijos skaitytojai, žinote, kad tai yra Tiesa? Pasakykite „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Tikriausiai visi esate Biblijos skaitytojai.

169 Taigi, aš žinau, kad šiandien žmonėms tai yra svetima, bet tai vistiek yra Tiesa. Dėl šios priežasties jie nepažino Jėzaus iš Nazareto. Jie žinojo savo bažnyčios religiją, bet jie nepažinojo Jo. Tačiau Jis atėjo tiesiog tokiu būdu, kaip Biblija sako; ne kaip teologas, ne kaip kunigas. Jis atėjo kaip Pranašas, ir Savieji Jo nepriėmė.

170 Taigi, jeigu Dievas išlaikys Savo Žodį, ir jeigu tai atsitiks aš. . . jeigu atsitiks taip, kad bus įvardintas kažkas, ką pažįstu, tuomet aš—aš pereisiu prie ko nors kito. Suprantate, aš noriu, kad būtų kažkas, ko aš nepažįstu. Ir aš noriu, kad jūs melstumėtės.

171 Taigi, pažvelkite, ten buvo viena nedidelė moteris, turėjusi negalią. Ji išleido savo pinigus daktarams; jie negalėjo jai niekuo padėti. Ir ji savo širdyje pasakė: „Jei aš galėčiau paliesti to Žmogaus rūbą, aš būčiau išgydyta“. Ar prisimenate pasakojimą? Ir taigi visi stengėsi ją sulaikyti kuo toliau, bet ji veržėsi tol, kol palietė Jo rūbą, sugrįžo atgal ir atsisėdo.

172 Dabar įdėmiai klausykite. Ir tuomet, kai Jis tai padarė, kai ji tai padarė, Jėzus atsigrėžė ir paklausė: „Kas Mane palietė?“

173 Na, Petras, apaštalas, Jam papriekaištavo. Jis galbūt pasakė kažką panašaus: „Viešpatie, neklausinėk tokio dalyko. Žmonės patikės, kad Tau yra kažkas negerai. Kadangi, kai Tu paprašei jų

valgyti Tavo kūną ir gerti Tavo Kraują, jie jau nuo tada galvoja, kad kažkas yra ne tvarkoje. Ir Tu dar klausi: „Kas Mane palietė? Na, visa minia Tave liečia“.

¹⁷⁴ Jis atsakė: „Taip, bet Aš pajutau, kad iš Manęs išėjo jėga“. Tai buvo kitoks prisilietimas. Taigi, visi žino, kad *dorybė* yra „jėga“. „Aš nusilpau; jėga Mane paliko“.

Ir Jis apsidarė aplinkui, kol minioje Jis surado nedidukę moterį, ir pasakė jai apie jos kraujosrūvos problemą. Ir ji pajuto savo kūne, kad kraujosrūva baigėsi. Ar taip? Ir Jis pasakė: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave“.

Taigi, Graikų žodis čia „*sozo*“, kuris neabejotinai reiškia „išgelbėtas“ - fiziškai ar dvasiškai, tiesiog tas pat. Jis „išgelbėjo“. Jis yra—Jis yra jūsų Gelbėtojas.

¹⁷⁵ Taigi, jeigu tai buvo Jis vakar, ir būdas, kuriuo Jis elgėsi, kad įrodytų, jog Jis buvo žmonių tarpe, pažadėtasis Mesijas; ir tokiu būdu Jis įvardino Save, ir Biblijoje yra pažadėta, kad Jis dabar padarys tą patį; ar Jis neturės, ar Jis neturės padaryti to paties?

¹⁷⁶ Jūs klausiate: „Ar Jis kalbėjo apie ligonių gydymą?“ Taip!

Knygoje Hebrajams, Biblijoje iš kurios ką tik skaičiau, pasakyta, kad: „Jėzus Kristus dabar yra mūsų Aukščiausias Kunigas, kuris gali būti paliestas mūsų negalios jausmu“. Kiek iš jūsų žino, kad tai yra tiesa? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Biblijoje taip pasakyta. „Jis yra Aukščiausiasis Kunigas dabar, kuris gali būti paliestas mūsų negalios jausmu“. Tuomet, jeigu Jis yra tas pats Aukščiausiasis Kunigas kokiu Jis buvo tuomet, kaip Jis pasielgs dabar? Jis turėtų pasielgti tokiu pačiu būdu, kokiu Jis pasielgė tuomet, jeigu Jis yra tas pats Aukščiausiasis Kunigas. Taigi, jūs galbūt . . .

Aš nesu jūsų Aukščiausiasis Kunigas. Jūs galite paliesti mane, ir tai būtų taip, lyg jūs liečiate savo vyrą, ar savo brolių, ar dar ką nors, žmogų.

¹⁷⁷ Bet jūs leiskite jūsų tikėjimui Jį paliesti, ir stebėkite, kas įvyks. Taigi, jeigu aš esu Dievo tarnas ir pasakiau jums Tiesą, Dievas patvirtins, kad tai yra Tiesa. Ir tai įrodys, kad Jėzus Kristus yra gyvas ši vakarą, stovi čia. Ar taip? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

Taigi, turėkite tikėjimą, tiesiog iš pradžių tik iš vienos pusės, vienos pusės. Jūs ten, turėkite tikėjimą. Aš geriau stovėsiu čia prie mikrofono, nes jie negirdi manęs.

¹⁷⁸ Kas nors, pažvelkite į Dievą, ir pasakykite: „Dieve, tas žmogus nepažįsta manęs. Jis nieko apie mane nežino. Aš esu jam visiškai nepažįstamas. Bet tegul mano tikėjimas paliečia Tave, Viešpatie. Ir Tu žinai, kas yra su manimi, Viešpatie. Tu žinai apie mane viską. Tu žinai, kas aš esu, taip kaip Tu žinojai kas buvo Petras, taip pat, kaip Tu žinojai Natanaelį, kaip Tu žinojai, kas buvo negerai su moterimi, turėjusia kraujoplūdžio problemą. Ir

šis žmogus man sako, kad Tu esi ,tas pats vakar, šiandien ir per amžius'. Tuomet, Viešpatie, leisk mano tikėjimui Tave paliesti“.

Ir jeigu Jis tai padarys, ir čia neklystamai Save įrodys, kiek iš jūsų patikės Juo visa savo širdimi; jeigu Jis tai padarys bent vienam, ar dviems, ar trims žmonėms kaip—kaip liudijimui? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Telaimina jus Dievas.

¹⁷⁹ Dabar, Tėve Dieve, tai visiškai nepriklauso nuo jokio žmogaus. Tai turėtų būti antgamtiškas reiškinys. Todėl aš meldžiu, kad Tu dabar man padėtum, Viešpatie. Aš esu Tavo rankose. Pasielk su manimi taip, kaip Tu manai yra tinkama. Jėzaus Vardu. Amen.

¹⁸⁰ Taigi, nesijaudinkite. Tiesiog nuolankiai, pagarbiai pasakykite: „Viešpatie, aš tarnausiu Tau. Ir tai bus tiesa, kad, jei aš galėsiu paliesti Tavo apdarą, tuomet Tu atsakyk per tą vyrą. Tai įrodys man, kad tai, ką jis pasakė yra Tiesa“. Teisingai?

¹⁸¹ Kas iš jūsų matė tos Šviesos nuotrauką? Ji yra visoje šalyje, visur. Mokslininkai ją paėmė ir ištyrė, ji yra visur. Taigi, Jis tiesiog dabar čia; tas Pats, kuris kalbėjo apie „*Santuoką ir Skyrības*“, tas Pats buvo ant kalno, sudrebino ten uolas, tas pats, kuris buvo čia prieš upės 33-iais, tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Jis yra tas pats.

¹⁸² Taigi, čia yra moteris, ir ji dabar jaučia, kad kažkas įvyko. Ta Šviesa kabo tiesiai virš jos. Ji sėdi tiesiai štai *čia*, su žaliu megztiniu, ar kažkuo. Aš nepažįstu moters. Aš manau, kad mes vienas kito nepažįstame. Tai tiesa. Ar jūs tikite, kad Dievas. . . Jūs—jūs turite kažkokį poreikį, ir jūs tikite, kad Dievas gali man apreikšti kokia yra jūsų problema? Ir jeigu Jis tai padarys, tuomet jūs žinosite, kad tai turi būti antgamtinė jėga, nes aš nepažįstu jūsų. Ir tai turės ateiti antgamtiškai.

Tai priklauso nuo to, kuo jūs tai laikote. Jūs galite pasirinkti kunigų pusę, vadinti tai „velniu“, arba jūs galite pasirinkti tikinčiojo pusę ir vadinti tai „Dievu“. Tai kuo jūs tikite, nulems tai, iš kur ateis jūsų atpildas.

¹⁸³ Jeigu Dievas apreikš man jūsų problemą, ar jūs priimsite Jį kaip jūsų—jūsų atpirkimą už tą problemą? Aš nežinau kokia yra problema. Bet aš žinau, ir jūs žinote, kad dabar kažkas vyksta.

¹⁸⁴ Taigi, dabar leiskite man jums pasakyti kaip jūs jaučiatės, ir tuomet jūs žinosite; tikrai šiltas, mielas, jauskus jausmas. Aš žiūriu tiesiai į Ją. Tai ta Šviesa, gintarinė Šviesa, kabanti virš moters.

Ir moteris kenčia dėl problemos jos skrandyje. Tai kaip ir tokios rūšies augliai, jos skrandyje. Ji nėra iš čia. [Sesuo sako: „Teisingai“—Red.] Ne. Jūs esate iš toli nuo čia, ar ne? Teisingai. Jūs esate iš Viskonsino. Ar tai tiesa? Žinoma. Dabar jūs esate išgydyta. Jūsų tikėjimas jus išgydė.

¹⁸⁵ Dabar pasakykite man, Ką moteris palietė? Aš esu dvidešimties penkis jardus nuo jos. Ji palietė Jėzų Kristų, Aukščiausiąjį Kunigą. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

¹⁸⁶ Aš žvelgiu į moterį, su kuria kalbėjau. Ši moteris, aš žvelgiu tiesiai į ją, nes ji labai stipriai meldžiasi už žmogų. Ji man pasakė, kad turėjo žmogų. . . Ji man nieko apie tai nepasakė.

Bet jos vardas yra ponia Valdrop. Ji atvyko iš Finikso. Ji buvo prikelta iš numirusių, ir jos daktaras atėjo su rentgeno nuotraukomis ir parodė širdyje buvusį vėžį. Ji mirė maldos eilėje. Prieš kiek laiko tai buvo, pone Valdrop? Prieš aštuoniolika metų, ir štai ji sėdi ši vakara – gyvas liudijimas. Jos daktaras atėjo į susirinkimą, atsinešė. . . Paklausė: „Kaip ta moteris gali būti gyva?“ Bet štai ji čia, ir nebeliko jokio ženklo.

¹⁸⁷ Ji kažką atsivedė ir ji meldžiasi už jį. Taigi, jis miršta, turi debetą. Taigi, tai aš žinojau. Bet kadangi jūs meldžiatės. . . Jūs žinote, kad aš nežinau, kas jis yra, ponia Valdrop.

¹⁸⁸ Jis yra iš Misurio, ir jo vardas yra ponas Kuperis. Teisingai. Dabar, jūs tikite, jūs galite grįžti namo ir būti sveikas, pone. Tai priklauso nuo jūsų, jeigu jūs tuo tikite.

¹⁸⁹ Čia yra moteris, ir ji kenčia dėl astmos būsenos, komplikacijų. Ji ne iš čia. Ji sėdi štai ten minioje, tiesiai štai ten. Tikiuosi ji gaus. . . Ji ne iš čia. Ji iš Džordžijos. Panelė Mak Keni. Ar jūs tikite visa savo širdimi, ir ar tikite, kad Dievas jus išgydys? Atsistokite ant savo kojų, jeigu jūs manęs nepažįstate, ir tai yra tiesa. Jėzus Kristus jus išgydo. Ar jūs tikite?

[Brolis Branhamas yra atsisukęs nugara į susirinkimą—Red.]

¹⁹⁰ Už mano nugaros, ten už manęs sėdi vyras. Jis palaiko ryšį su Dievu. Ir ko jis stokoja; jis turi kūdikį, kuris turi širdies problemą. Ir to kūdikio širdyje yra užesys, taip pasakė gydytojas. Ir šio vyro vardas yra ponas Koks. Atsistokite, pone Koksai. „Ir Jis pasakė Sarah, ką ji galvojo, būdama už Jo“.

[Brolis Branhamas ir toliau stovi nugara atsisukęs į susirinkimą—Red.]

¹⁹¹ Iš karto už vienos eilės nuo jo, gale šiek tiek toliau, yra vyras, kuris atvyko ne iš čia, bet iš Naujosios Meksikos. Aš niekada savo gyvenime nesu jo matęs. Aš dabar žiūriu tiesiai į jį, ir jis yra už manęs. Jis yra iš Naujosios Meksikos. Ir vyras turi mergaitę, kuri jam rūpi, ir yra kažkas negerai su mergaitės burna. Tai yr. . . Su gomuriu jos burnoje yra negerai. Ir vyro vardas yra ponas Vest. Ar galėtumėte atsistoti, pone. Aš visiškai jo nepažįstu, bet Viešpats Dievas išgydys jo vaiką.

¹⁹² Ar dabar tikite visa savo širdimi? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Kiek iš jūsų dabar tiki visa savo širdimi? [„Amen“.] Taigi, ar Jėzus Kristus nėra tas pats vakar, šiandien ir per amžius? [„Amen“.] Ar jūs priimsite Jį dabar kaip savo

Gelbėtoja? Pakelkite savo ranką. [„Amen“.] Ar jūs tikite Juo kaip savo Gydytoju? [„Amen“.]

¹⁹³ Čia, čia yra asmuo, sėdintis čia, luošas ar panašiai, gulintis ant gulto.

Ar girdite mane per šį mikrofoną? [Brolis Branhamas paima mikrofoną ir eina prie pakylos krašto, ir kalbasi su moterimi gulinčia ant gulto—Red.] Aš jūsų nepažįstu. Jūs esate tiesiog moteris, gulinti ten. Jei aš galėčiau jus išgydyti - aš tai padaryčiau. Aš negaliu jūsų išgydyti.

[Vyras pradeda raudoti—Red.] Gerai. Tai tik vyras, kuris džiūgauja. Jo vaikas buvo išgydytas.

Aš jūsų nepažįstu. Jūs esate moteris, o aš esu vyras. Tai yra pirmas kartas gyvenime, kai mes susitikome, aš manau. Tie žmonės...? ...kurie jus atnešė. Iš tiesų, tai yra jūsų pirmas kartas čia; tiesiog jus atnešė. Jūs ilgai keliavote. Jus dengia mirties šešėlis. Jūs turite vėžį. Tai nėra luošumas. Tai - vėžys. Gydytojai daugiau nieko negali dėl jūsų padaryti. Tai tiesa. Ir jūs tikrai turėtumėte mirti; tie daktarai daugiau nieko negali dėl jūsų padaryti.

¹⁹⁴ Vieną kartą buvo trys raupsuotieji, kurie sėdėjo prie Samarijos vartų. Ir tie raupsuotieji pasakė: „Ar mes čia sėdėsime tol, kol numirsime?“ Kadangi, visos tos ligos, mirtis iš bado, ir valgo vienas kito vaikus. Jie pasakė: „Jeigu mes nueisime į priešų stovyklą, pasirus; jeigu jie mus užmuš - mes mirsime, bet kuriuo atveju. O jeigu jie mūsų pasigailės - mes gyvensime“. Ir jie surizikavo. Ir, per tą tikėjimą, jie ne tik išgelbėjo save, bet visą grupę.

¹⁹⁵ Taigi, jūs mirsite jeigu jūs gulėsite čia. Tačiau jūsų neprašo eiti į priešų stovyklą. Bet jūs esate pakviesta į Tėvo namus, ...?...

¹⁹⁶ Jūs mirštate nuo vėžio. Jūs negalite gyventi išorėje be Dievo. Jūs esate ne iš šio miesto. Jūs esate ne iš šios vietovės. Jūs atkeliavote tolimu keliu. Jūs esate iš Milvaukio. Tai tiesa. Teisingai. Aš mačiau miestą. Aš pažinau jį. Tai tiesa.

Ar jūs tikite? Ar jūs dabar priimsite Dievą kaip savo Gydytoją? Jeigu priimsite, nesvarbu kokia silpna jūs esate, kokia prirakinta prie lovos esate, aš tikiu, kad jūsų padėtyje, aš atsistočiau Jėzaus Kristaus Vardu. Paimčiau tą gultą ir eičiau namo, ir gyvenčiau Dievo šlovei. Ar jūs paklusite man kaip Dievo pranašui? Tuomet atsistokite ir eikite. Būkite sveika! Nebijokite. Atsikelkite nuo gulto; Dievas jus išgydys. Suprantate?

¹⁹⁷ Kas nors palaikykite ją, kad ji galėtų atsistoti ir įgauti jėgų. Ar jūs tikite Dievu? Tiesiog leiskite jai šiek tiek įgauti jėgų; jai viskas bus gerai. Štai taip, sese. Štai ji, Viešpaties Jėzaus Vardu! [Susirinkimas džiaugiasi, nes dabar sesė stovi—Red.]

Atsistokime ir atiduokime Dievui šlovę. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius! [Susirinkimas labai džiaugiasi ir šlovina Dievą—Red.]

Eikite, ir Viešpats Jėzus Kristus jus palaimins. Būkite sveika. [Susirinkimas toliau labai džiaugiasi ir šlovina Dievą—Red.]

KAS YRA ŠIS MELCHIZEDEKAS? LIT65-0221E
(Who Is This Melchisedec?)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio vakarą, Vasario mėn. 21 d., 1965 m., „Parkview“ vidurinėje mokykloje, Dževersonvilio mieste, Indianoje, JAV., paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org